CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI!

Director
PAUL LĂZĂRESCU
Redacția și Administrația
Bd. Republicii nr. 34
București, Sector 2,
Tel. 15 03 39
4 pagini — 1 leu

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

Redactor șef
ILIE PĂUNESCU
ANUL XXII
(Seria a IV-a nr. 84)
VINERI
18 mai 1990

LEGEA ELECTORALĂ NU A FOST RESPECTATĂ!
CEREM DIN NOU AMÂNAREA ALEGERILOR!

La 15 mai 1990, Partidul Național Țărănesc — creștin și democrat a adresat următoarea scrisoare

Către Guvernul României

1. — În conformitate cu prevederile art. 24 al. 1 din Legea electorală, afișarea listelor electorale se face cu CEL PUȚIN 30 DE ZILE ÎNAINTE DE DATA ALEGERILOR, în locuri PUBLICE și IN MOD VIZIBIL. În conformitate cu alineatul 2 al aceluiași text, locurile de afișare precum și posibilitatea verificării înscrierii cetățenilor în listele electorale, vor fi aduse la cunoștința publică prin PRESĂ și ORICE ALT MIJLOC DE PUBLICITATE de către organul care a întocmit listele; listele electorale se vor afișa ȘI LA FIECARE SECȚIE DE VOTARE pentru alegătorii ce votează la acea secție.

Nici una din aceste prevederi nu a fost respectată. Astfel:

a) listele de alegători nu au fost afișate nici la secțiile de votare și nici în alte locuri publice pînă astăzi, 15 mai 1990;

b) nu au fost date publicității locurile unde se găsesc afișate aceste liste, nici în presă și nici prin alt mijloc de publicitate.

Această situație este deosebit de gravă și constituie un caz de nulitate a alegerilor. În vederea respectării dispozițiunilor imperative la care ne referim, este necesară luarea de îndată a măsurilor prevăzute de art. 24 și reprogramarea alegerilor la o dată situată cu 30 de zile după aplicarea prevederilor acestui text.

2. — Deosebite de aceasta, listele electorale au fost întocmite în mod defectuos, în sensul că:

a) au fost trecute în listele electorale persoane decedate;

b) o serie de persoane cu drept de vot au fost omise din listele electorale.

Aceste deficiențe de o gravitate excepțională se explică prin folosirea ca bază de evidență a populației cu drept de vot a recensămîntului din 1977 și a listelor electorale de la alegerile precedente, de la care au trecut mai mulți ani, date de la care au intervenit numeroase schimbări în componența populației cu drept de vot.

Nici aceste situații nu pot fi remediate pînă la 20 mai 1990 și în scopul remedierii lor se impune efectuarea în prealabil a unui recensămînt al populației.

Concluzia care se degajă din situațiile ce vă sesizăm este că rezultatul alegerilor ar fi grav influențat de modul defectuos de întocmire a listelor electorale și de verificarea lor în termenul prevăzut de lege.

În scopul desfășurării corecte și concludente a alegerilor, vă rugăm să luați de urgență următoarele măsuri:

1. — Efectuarea unui recensămînt al populației, în vederea stabilirii cu exactitate a populației cu drept de vot;

2. — Întocmirea listelor electorale pe baza rezultatelor recensămîntului menționat la punctul 1;

3. — Afișarea listelor electorale în locuri publice și în mod vizibil precum și aducerea la cunoștința publică a acestora prin presă și prin orice alt mijloc de publicitate;

4. — Stabilirea unei noi date pentru desfășurarea alegerilor în funcție de îndeplinirea celor menționate la punctele 1–3.

Președinte
CORNELIU COPOSU

Secretar General
IOAN LUP

INSTRUCȚIUNI

pentru delegații care urmează a se prezenta Duminică 20 mai 1990, la orele 6 dimineața la secțiile de votare

I — Înainte de votare

1. — Se vor încheia procese verbale înainte de începerea activității secției de votare, în care:

— se va arăta componența comisiei de la secția respectivă de votare;

— se vor menționa următoarele împrejurări:

a) dacă listele electorale (de alegători) au fost afișate la locuri vizibile, ori dacă nu au fost afișate;

b) data la care s-a făcut afișarea acestor liste conform declarației președintelui comisiei;

c) dacă s-au afișat listele de candidați ai partidelor pentru camera deputaților, senat și președinte.

2. — Se vor cotrola cabinele de votare, urnele, ștampilele de votare și numărul lor.

3. — Se va verifica și consemna în procesul verbal numărul buletinelor de vot repartizate secției respective de votare.

4. — Se vor verifica și menționa numărul dovezilor emise în cadrul secției respective de votare pentru persoanele înscrise în listele de alegători ale secției care urmează să-și exercite dreptul de vot la alte secții, indicîndu-se numărul de serie al dovezilor.

II — În timpul votării

1. — Se va supraveghea ca accesul alegătorilor în sala de vot să se facă în serii (număr) corespunzător numărului cabinelor din sala de votare.

2. — Înainte de a se da alegătorilor buletinele de vot se va verifica identitatea fiecărui alegător numai pe bază de buletin de identitate, controlîndu-se mențiunea ultimului domiciliu cu care alegătorul figurează în buletinul de identitate.

3. — Se va supraveghea introducerea buletinelor de vot în urne, care trebuie să aibă ștampila de control vizibilă în afara buletinului de vot.

4. — Se va supraveghea restituirea ștampilei de către alegător după introducerea buletinelor în urnă.

5. — Urmează a se avea în vedere că membrii comisiei (birou) de la secția de votare au dreptul să conteste identitatea persoanei care se prezintă la vot, contestația urmînd a se consemna într-un proces verbal separat sau cerere care va fi scrisă de mîna celui care contestă.

6. — În timpul votării se poate suspenda activitatea de votare, pentru motive temeinice, durata suspendării neputînd depăși o oră, iar totalul suspendărilor neputînd depăși două ore, măsura suspendării urmînd a fi afișată la loc vizibil, iar în timpul suspendării localul va rămîne sub pază permanentă, membrii comisiei (biroului) de votare neputînd să părăsească toți odată sala de votare.

III — După încheierea votării

1. — Vor fi anulate buletinele de vot neîntrebuințate;

2. — Urnele se vor deschide în prezența membrilor comisiei (biroului) de votare;

3. — Președintele va citi cu voce tare la deschiderea fiecărui buletin, lista care apare votată pe buletin.

Reprezentantul partidului va verifica exactitatea citirii și-și va nota pe o listă proprie numărul voturilor acordate P.N.Ț.-c.d., P.N.L. și F.S.N.

Rezultatul citirii buletinelor urmează a se consemna în două tabele în care se va arăta, numărul total al votanților, numărul voturilor nule, listele de candidați și numărul voturilor întrunite de fiecare partid sau candidat independent.

4. — La sfîrșit se va întocmi proces verbal care trebuie să cuprindă numărul alegătorilor care rezultă din listele de alegători, numărul alegătorilor care s-au prezentat la urne, numărul total al voturilor valabile, numărul total al voturilor nule, numărul voturilor obținute de fiecare listă pentru camera de deputați și senat precum și numărul voturilor obținute de fiecare candidat la președinție.

Delegatul partidului are dreptul să ceară a i se înmîna copie de pe procesul verbal semnat de membrii comisiei (biroului).

În cazul cînd delegatul partidului nu este de acord cu conținutul procesului verbal, îi va semna dar va menționa motivul obiecțiunilor formulate cu privire la conținutul procesului verbal.

5. — Reprezentantul partidului va însoți dosarele și buletinele care se vor înainta biroului electoral al circumscripției București (la Primăria Municipiului București).

MANIFESTAȚIA DIN PIAȚA UNIVERSITĂȚII

REVOLUȚIA CONTINUĂ!

Avem impresia, și sperăm să greșim, că cercul din jurul manifestației din Piața Universității din București se strînge tot mai mult. Dacă într-adevăr asa va fi totul se va termina printr-un dezastru. Dacă regimul neocomunist al domnilor Iliescu și Roman își închipuie că în Piața Universității din București există o altă soluție decît cea politică, înseamnă că ne așteaptă, pe noi toți, clipe grele. Dacă după aproape 26 de zile, acești oameni, ajunsi printr-o împrejurare tragică în fruntea mult chinuitului nostru popor, încă mai fac planuri de represiune, înseamnă că, și-au pierdut nu numai orice brumă de respect pentru eroii din decembrie, ci și minimul de uz al rațiunii.

Sînt, deci, 26 de zile de cînd, în Piața Universității din București, zeci de mii de oameni demonstrează în numele a peste 6 milioane de cetățeni români, din țară și din străinătate, împotriva comunismului, a nomenclaturii comuniste și a regimului Iliescu-Roman.

Așadar, cercul din jurul demonstranților se strînge. Ziarele partidului neocomunist, F.S.N.-ul, amenință și insultă, Primăria Capitalei asmute opinia publică și face presiuni chiar și pe cale... medicală. Reprezentanții forțelor de ordine publică dau comunicate false, instigă și-și pierd răbdarea și ei odată cu guvernanții. Nici ei n-au învățat, se pare, încă nimic din lecția de la 21—22 decembrie, absolut nimic. La fel de grav procedează și televiziunea română, criminala noastră televiziune care are acum, după cum spunea un manifestant, rolul pe care l-eu avut, în 1946, tancurile sovietice. Adică de a deturna conștiința și istoria poporului român prin forță. Prin forța persuasiunii de data asta. Putem spune că în aceste cinci luni de la revoluție activitatea televiziunii române a fost pentru poporul român tot atît de nocivă cît o ocupație străină. Acest fapt teribil îsi va arăta pe de-a-ntregul urmările în lunile următoare cînd „roadele" se vor vedea. Cum se vor scuza oamenii televiziunii, în frunte cu presedintii lor, cel care a fost — Aurel Dragoș Munteanu — pitit acum la New York, și cel care este în funcție — Răzvan Theodorescu, este greu de spus. Să fie obiectivitatea, pentru televiziunea care emite din cartierul Dorobanti (nu-l spunem română pentru că e greu de admis asa

(Continuare în pag. a 4-a)

Manifestanții din piața Universității solicită trecerea lor sub protecția O.N.U.

În seara zilei de 16 mai s-a citit, de la balconul Universității, în fața a zeci de mii de demonstranți, o declarație a următoarelor organizații:

Asociația „21 decembrie", București, Liga Studenților, Grupul independent pentru democrație, Asociația „16–21 decembrie"

În finalul declarației s-a spus:

Solicităm trecerea noastră imediată sub protecția directă a opiniei publice internaționale și a Organizației Națiunilor Unite, urmînd ca această organizație să identifice formele concrete de exercitare a acestei protecții, fără a se aduce nici o atingere suveranității, integrității și libertății României.

Textul integral al declarației va fi publicat în numărul nostru de mîine.

Sub stindardul libertății

Revoluția de catifea continuă în Piața Universității. Sub zidurile mușcate de gloanțe, spre deosebire de cele ale CC-ului! „Nu plecăm acasă, morții nu ne lasă!" s-a scandat în decembrie. Se scandează și acum. „Timișoara" s-a scandat în decembrie. Se scandează și acum. „Jos comunismul". S-a scandat în decembrie — se scandează și acum. „Păcat, păcat, de sîngele vărsat!". Se scandează acum. „Golanii", foști „huligani", sînt obosiți și îndîrjiți. Și eroici. Și hotărîți să învingă. Și vor învinge?

Bine dezinformați de o parte a mijloacelor mass-mediei mulți oameni se întreabă în țară: De ce? Mai are obiect această manifestație? „Jos comunismul" nu este o lozincă deja caducă? Libertatea, democrația nu sînt oare reinstalate definitiv în această țară chinuită de istorie?

În Piața Universității, un ieșean se întreabă: „Oare au pus moldovenii semnul egal" între salam și democrație?

În C.P.U.N. Dl. Andrei Plesu spunea cu cîteva zile în urmă:" „Am impresia că sîntem manipulați cu toții, post-mortem, de Nicolae Ceaușescu".

Să fie totuși doar Ceaușescu cel care ne manipulează din Infern?

La urma urmelor, nu văd oamenii acești care protestează că (încă) există, într-adevăr, mai multe partide, unele chiar de opoziție? Nu văd ei că opozanții sînt (încă) liberi să spună ce vor, că însuși președintele provizoriu este criticat — uneori vehement — și că cei care-l critică sînt (încă) în libertate? Nu văd ei că însăși manifestația lor, atît de lungă, atît de îndîrjită, atît de dreaptă, atît de supărătoare pentru unii este (încă) permisă? Nu văd ei că ministrul de interne nu-și recunoaște nici un „merit" pentru dimineața de 24 aprilie? De ce nu vor să înțeleagă că „vorbele sînt mai importante decît faptele" (sic!).

Cum se mai pot teme românii de totalitarism cînd orice încercare de acest fel ar scoate zeci de mii de oameni în stradă? Firește, acei oameni ar putea fi lăsați „să fiarbă în suc propriu", dar poate tocmai asta ar fi dovada că regimul este mai îngăduitor" chiar decît cel englez, de exemplu, deci mai democratic.

Sau poate oamenii aceștia se tem de calomnie, minciună, dezinformare, cenzură și alte asemenea crezute apuse? De ce să se teamă adică? De unde știe ei dacă foștii dizidenți, care au redevenit dizidenți, nu sînt cumpărați de vreo agentură, nu vor să-și vindă țara sau nu sînt, pur și simplu, niște proști sau niște veleitari cu toții? Scrie undeva, de exemplu în „Adevărul", că nu ăsta stau lucrurile?

Și dacă se descoperă acum că unii dintre cei care au vorbit din balconul Universității (ca Dragoș Pistaru de exemplu — născut în 1952) sînt legionari. Pot ei să știe că nu e adevărat? Sau not ei să știe că Marian Munteanu nu este fiul Doinei Cornea, la rîndul ei vara lui Ion Rațiu, la rîndul lui nepo-

SERBAN MADGEARU

(Continuare în pag. 4)

„Newsweek" și P.N.Ț.-c.d.

Scriam ieri că românii nu sînt informați corect despre evenimentele externe legate de țara lor. Dar și străinii sînt dezinformați, cînd își culeg datele despre țara noastră de la oamenii guvernului. Un exemplu e suficient, pentru a înțelege cum lucrează persoanele acestea.

Ziarul francez **Libération** publica recent o corespondență de la Berlin, unde s-a ținut, între 6 și 8 mai, Congresul evreiesc mondial. Marele rabin Moses Rosen făcea cu ocazia aceasta un act de echilibristică specific. Acest domn, cunoscut pentru slugărnicia lui față de Ceaușescu, a devenit acum admiratorul necondiționat al regimului Iliescu și denigratorul cetățenilor români devotați democrației. La Berlin, el a făcut, după **Libération**, „un vibrant elogiu al președintelui Ion Iliescu", descriindu-l ca „un om despre care nu a auzit niciodată spunîndu-se un cuvînt rău". După care, dîndu-și seama ce enormitate li scăpase, domnul Moses Rosen a declarat că demonstranții din Piața Universității „nu sînt decît huligani".

Misiunea domniei sale de apologet al regimului l-a pus într-o situație și mai delicată, cînd a trebuit să denunțe antisemitismul din țara noastră. Cititorii noștri îsi amintesc, poate, de protestul domnului Kanner („Din nou evreul e de vină?") publicat de **Dreptatea** la 3 martie, după ce **Adevărul de duminică** găsise în originea evreiască a lui Karl Marx explicația nenorocilor pe care le-a adus comunismul. **Adevărul de duminică** fiind însă gazeta domnului Iliescu, marele rabin a preferat să vorbească la Berlin despre „ziare" din România care întreabă „cine a fost tatăl comunismului" și răspuns: „Marx, fiindcă era evreu".

Domnul Moses Rosen a fost și una din sursele de informații ale săptămînalului american de mare tiraj **Newsweek**, care a publicat nu de multi un articol despre recrudescența antisemitismului în Europa de Răsărit, inclusiv în țara noastră. Alături de Moses Rosen mai figurează ca surse ale lui **Newsweek** „un vechi comunist" și **Dreptatea**.

Ziaristul american părea destul de grăbit să accepte — fără un simț critic foarte dezvoltat — orice informație care îi susținut teza: P.N.Ț.-c.d. e „bîntuit de antisemitism". El a descoperit în ziarul nostru „o caricatură reprezentînd un evreu ca pe un drac". O publicăm pentru a doua oară, alăturat. Cititorii îl vor recunoaște, desigur, în pretinsul evreu pe răposatul Ceaușescu ajuns în iad, de unde îl imploră pe domnul Iliescu: „Dacă te susțin în alegeri, mă reabilitezi?". N-aș putea spune că e cea mai reușită caricatură pe care am văzut-o în viața mea, dar nici maniera lui **Newsweek** de a informa nu mi se pare cea mai pilduitoare.

Mai departe, revista adaugă, ca dovadă de antisemitism: „Nimănui însă nu-i poate scăpa amănuntul că partidul și-a transformat numele în Partidul Național Țărănesc Creștin" (Subliniere lui **Newsweek**). Se știe însă că „transformarea numelui" nu se oprește aici. După „creștin" urmează în titulatura P.N.Ț.-c.d. „și democrat", iar apartenența la mișcarea europeană creștin-democrată poate dovedi orice, în afară de antisemitism.

Afară doar dacă nu se caută cu tot dinadinsul dovezi. Pentru a le descoperi, **Newsweek** face apel la acel „vechi comunist" pomenit mai sus. El a putut arăta „unui vizitator o filă dintr-un dosar aproape carbonizat, salvat din arhivele pe care și le-a ars securitatea în timpul Revoluției. Nu cumva „vechiul comunist" avînd la îndemînă asemenea documente era în realitate un vechi securist?

Newsweek a reținut că fila cu pricina conținea „un raport care îl incrimina pe Ion Puiu, actualul vicepreședinte al P.N.Ț.-c.d. cea mai importantă grupare de opoziție, ca făcînd parte din membrii Gărzii de Fier. Ca toate dosarele neprelucrate ale poliției, nici acesta nu demonstra nimic".

Atunci de ce a mai fost luat în seamă? Și cum se face că autorul articolului din **Newsweek** nu a aflat că Ion Puiu merită elogii, ca unul din cei mai de seamă dizidenți români de pe vremea lui Ceaușescu? După saptesprezece ani de închisoare în cele mai teribile temnițe comuniste, Ion Puiu s-a împotrivit în continuare, cu mari riscuri, regimului, așa cum se poate afla din surse cevа mai serioase decît „un vechi comunist". De la **Amnesty International**, de exemplu, dacă e să se facă o anchetă gazetărească serioasă.

Sper că **Newsweek** va oferi curînd reparația cuvenită Partidului Național Țărănesc — creștin și democrat.

ILIE PĂUNESCU

Războiul sfîrșitului țării

Crăciun barbar și sîngeros 1989. Revolta inocenților viclean răzbunată! Judecata poporului scăpată printre degete zdrelite. Iarna, mai anul trecut mohorîtă, zîmbește vesel Morții. Cadavre tinere zac pe străzi. Soldați îmbrăcați ca vai de lume trag derutați din blindate și de după ziduri în fantomatici și omniprezenți inamici. Mulțimi de civili se îngrămădesc lîngă Radio și Televiziune. Conducătorul s-a pulverizat, semizeul analfabet, mic și vizionar. Supremul bîlbîit a fost executat după o ridicolă și programată evadare. Abandonat de pretorieni. Judecat în grabă de figuri date mai tîrziu în vileag. Bătrîn nebun masacrat de iubiții săi concetățeni. Străinii șocați gustă spectacolul „țare" televizat de capitala celei mai estice latinități. Spectacol din Bastos, vizionat în direct! Secvență din America de sud filmată pe viu.

Ai treilea război mondial (primul economic) s-a încheiat în jurul nostru. Greiele coloane de blindate ale Răsăritului se retrag spre Urali. Se pare că trebuie să-și ocupe propria bază de pornire la atac. În urma lor, vasalii Marelui Han se prăbușesc unul după altul. De la Est vine zvonul că un nou Petru toarnă sînge proaspăt în vinele rasei

Ing. TRAIAN ILIESCU

(Continuare în pag. a 3-a)

COMUNICAT
privind Podul de flori de la Prut

La 6 mai 1990, binecunoscutul Prut a devenit un riu al deplinei frății și înțelegeri între oamenii care locuiesc de o parte și de alta a malurilor lui. Ideile de înțelepciune care năzuiesc a construi viitoarea casă comună europeană au transformat această zi într-o sărbătoare a spiritului, care a biruit, dincolo de hotărîricile dure prestabilite de tratate și înțelegeri.

Ceea ce și-au propus, deopotrivă, **Liga culturală pentru unitatea românilor de pretutindeni, Asociația culturală București-Chișinău**, împreună cu **Frontul Popular din Moldova** și **Liga culturală pentru unitatea românilor de pretutindeni — Sucursala Chișinău** a devenit realitate istorică. Peste un milion de oameni au înălțat, cu emoție și căldura sufletelor, **Podul de flori de la Prut.**

La ridicarea lui au contribuit, în urma înțelegerilor convenite, oficialitățile din Chișinău, în primul rînd grănicerii și lucrătorii vamali sovietici și români care au găsit, la solicitarea noastră, căile de împlinire a gestului miraculos. Ei merită pe deplin întreaga noastră considerație, atît a organizatorilor, cît și a tuturor participanților.

Podul de flori de la Prut a prilejuit Parlamentului de la Chișinău schimbarea fusului orar. De la 6 mai 1990, în R.S.S. Moldovenească bate aceeași oră ca în România.

Podul de flori de la Prut a însemnat reîntîlnirea a mii și mii de oameni care nu s-au

(Continuare în pag. 4)

„DREPTATEA" ÎN ȚARA MOȚILOR

„Cîte lacrimi s-au vărsat, cîte inimi s-au sfîrșit..."

Legendara Țară a Moților, [illegible] într-un spațiu geografic [illegible], dăinuie prin secole cu neatîrnarea sa. Parte integrantă a județului Alba, Țara Moților este locul martiror frămîntărilor sociale, preludiu și al martirilor neamului: Horea, Cloșca și Crișan, ai lui Avram Iancu și prefecților săi.

De o importanță majoră în zbuciumul Transilvaniei a fost Marea Unire din 1918. Elie Miron Cristea — patriarhul Bisericii Ortodoxe Române — scria: **„Generațiile care au să vină după noi vor prețuire cîte oare agitația inițiatoare a acestor zile istorice ?... Trăim clipe care ni se par perle și am vrea să le eternizăm pentru toate timpurile ce au să vie..."**

Vocile patriarhului lui au și astăzi, la sărbătoarea de față cînd dorim instituirea unei democrații, valoare de simbol.

„Cîte lacrimi s-au vărsat, cîte inimi s-au sfîrșit, cîte lovituri și dureri am îndurat pînă ce am ajuns pe pragul istoric a ne vedea înfăptuirea acestui dor ?" — nota unul din făuritorii Marii Uniri, ziaristul Valeriu Branișteș.

[illegible] construită în anul 1811, ea domină [illegible] prin măreția-i [illegible]. Dacă de la intrare te întîmpină o poartă din lemn — model maramureșean — făcută de meșterul Dumitru Ciubotă din Tonțita. De la vremurile bîtrîne [illegible] prin istoria acestui [illegible] la vremurile de azi. Pe [illegible], fără părere de rău ! [illegible] ! Preotul Gr. Benchea, un bărbat [illegible], tînăr, ne vorbește cu mîndrie de biserică și de [illegible]. Tot Domnia sa ne arată [illegible] dăruit Bisericii în anul [illegible] Unirii. În anul [illegible] s-au pictat pronaosul și altarul. Interiorul a fost pictat ultima dată de profesorul Gr. Popescu între anii 1980—1985 (a pictat numai primăvara și toamna).

Spre „Casa Domnului" de la intrare înspre lăcaș, va fi adusă o troiță — închinată EROILOR REVOLUȚIEI din decembrie — care va fi sfințită la 40 zile de la Înălțare.

Biserica din lemn din Arieșeni, declarată monument istoric, construită în anul 1791 și restaurată între anii 1954—1959, își pierde, cumva, din frumusețe datorită acoperișului din tablă. Enoriașii și preotul sacheliar Viorel Todea (prof. osoritic) — azi pensionar — au trudit la restaurarea ei din temelii, între anii mai sus citați.

Biserica din lemn din Gîrda de Sus, monument istoric, construită în anul 1792, în stil roman, va mai avea o soră, așezată la cîțiva metri. Biserica cea nouă, zidită cu cărămidă, dă o impresie de kitsch.

Biserica din lemn a fost ultima oară zugrăvită în anul 1904.

Cereri îndreptățite la Poiana Vadului

Se numește Todor Beleiu (al lui Avram). Are 60 de ani și locuește în Poiana Vadului. Nu trebuie să-i tragi de limbă ca să se destăinuie cu toată inima. Transhumanța lui, și a altora, nu l-a îndepărtat de casă și pădure. Dar să-i dăm cuvîntul.

R. : — *Ce doresc moții domnule Beleiu ?*

T.B. : — Moții doresc să li se aprobe din pădurea statului (locele păduri comunale cu pășunile alpine) cum a fost pe timpul lui Iuliu Maniu, *material lemnos, indiferent de rest, sau din accidentale.* Din materialul lemnos să facem ciubere, butoaie, scîndură, pe care să le transportăm în țară, pe piața liberă. Pe timpul lui Maniu fiecare membru din familie avea dreptul la doi metri cubi de lemne. Cerem ca pădurile de la pășuni alpine să ni se acorde prin primărie — fără ca statul să mai percepă taxe mari.

R. : — *În timpul regimului trecut, al lui Ceaușescu, cum se făcea repartiția de material lemnos pentru comuna Poiana Vadului ?*

T.B. : — În regimul comunist, pe întreaga comună erau repartizați 25—30 metri cubi de lemne ce trebuiau împărțite la toți locuitorii.

R. : — *Unde vă vindeți de ciuberele, butoaiele și scîndura?*

T.B. : — Apăi, în toată țara. La București, Craiova, Galați, Tecuci, Buzău, Focșani, Urziceni, Baia Mare, Bistrița, Bacău etc.

R. : — *Cum vă descurcați cu transportul ?*

T.B. : — Drepturile noastre sînt încă îngrădite. Cerem să ni se acorde telesnici cu transportul prin C.F.R. și auto, dar și cu mijloace proprii. *Să ni se dea dreptul de vînzare în toată țara, ca într-o țară democratică.*

R. : — *Credeți că meseria aceasta, specifică, se va pierde?*

T.B. : — D-le, meseria noastră îi rămasă din neam-în-neam, ea a fost ținută, și este și în prezent, numai de oameni bătrîni. Vrem să nu se piardă meseria *de dogar. Pe copiii noștri îi vom strînge la a ne urma meseria numai prin piața liberă. Aceasta-i meseria rămasă de la daci.* Meseriașii de aici trebuie să lucreze numai în gospodăriile lor.

R. : — *Bunicul și tatăl dv. cît pămînt au avut înainte de 1944?*

T.B. : — N-a existat familie care să nu aibă în afară de pămînt și pădure. Bunicu a avut 4 ha pădure și 5 ha pămînt. După colectivizare, cu toate că ni s-a luat pămîntul și pădurea, eu plăteam, pentru cele 9 ha teren, în jur de 4 000 lei anual.

T.B. : — Pe timpul lui Maniu fiecare membru din familie avea dreptul la doi metri cubi de lemne. Cerem ca pădurile de la pășuni alpine să ni se acorde prin primărie — fără ca statul să mai percepă taxe mari.

R. : — *În timpul regimului trecut, al lui Ceaușescu, cum se făcea repartiția de material lemnos pentru comuna Poiana Vadului ?*

T.B. : — În regimul comunist, pe întreaga comună erau repartizați 25—30 metri cubi de lemne ce trebuiau împărțite la toți locuitorii.

R. : — *Unde vă vindeți de ciuberele, butoaiele și scîndura?*

T.B. : — Apăi, în toată țara. La București, Craiova, Galați, Tecuci, Buzău, Focșani, Urziceni, Baia Mare, Bistrița, Bacău etc.

R. : — *Cum vă descurcați cu transportul ?*

T.B. : — Drepturile noastre sînt încă îngrădite. Cerem să ni se acorde telesnici cu transportul prin C.F.R. și auto, dar și cu mijloace proprii. *Să ni se dea dreptul de vînzare în toată țara, ca într-o țară democratică.*

R. : — *Credeți că meseria aceasta, specifică, se va pierde?*

T.B. : — D-le, meseria noastră îi rămasă din neam-în-neam, ea a fost ținută, și este și în prezent, numai de oameni bătrîni. Vrem să nu se piardă meseria *de dogar. Pe copiii noștri îi vom strînge la a ne urma meseria numai prin piața liberă. Moțul cu căruța și ciuberele lui să umble liber pe drumul lui".*

AURELIA LAZIA : „Mistreții și urșii ne-au făcut mari pagube. Ne mîncau vițele și ne distrugeau cartofii. Nimeni nu ne lua în seamă «plîngerile»".

Ce vor moții?

Coborînd pe Valea Arieșului, din Arieșeni, prima localitate întîlnită este Gîrda de Sus. Iar vezi un om în hainele tradiționalului port popular. În schimb ciubărari destui : Avram Matei, Gh. Avram, Traian Pașce, Traian Dobre și alții (Dumitru Pașce este renumit, în zonă, pentru lucrările sale de artizanat).

Aerul puternic ozonat, pădurea cu misterele sale, oamenii cu necazurile dinlăuntru. Toate acestea dictează cu imaginea idilică „creată" de mass-media regimului comunist. Pătrundem pe firul gîndurilor și iată ce aflăm de la moți :

SABINA MOCAN : „Cotele de ouă, păsări, viței (pentru contracte) erau date aproape pe nimic. Noi am trăit din pădure. Vrem drepturile noastre străbune. Din ciubere, scîndură și butoaie ne-am dus existența".

GHEORGHE AVRAM : „Dacu-nnoie oamenii să decidă — vor sau nu vor contract. Celelalte cote de fîn, ouă, păsări să nu mai fie, *Pădurile comunale să nu mai fie exploatate de către stat. Pădurea să fie dată înapoi moților.* Dădeam pe un preț de nimic afinele și zmeura în regimul comunist. Să fie de aici încolo piață liberă".

DUMITRU BELEI : „Cu noi cum o să fie ? Eu sînt pensionar de stat, am o pensie de 960 lei (am lucrat doar 11 ani la I.C.M.H. Alba) nu sînt mulțumit de această pensie și nu pot trăi din ea; să trăim, toți, din pădurea asta ; fiecărui om să i se dea anual 1—2 metri cubi lemne pentru existență. Din pădurea care a fost a comunei, (pădurea comunală) ni se poate da, nouă, moților, vreo suprafață ? *Avem nevoie de oameni care să ne facă dreptate.* Din tată-n fiu am fost ciubărari. *Moțul cu căruța și ciuberele lui să umble liber pe drumul lui".*

CE MAI VOR MOȚII ?

Poposim în Vadu Moților. Intru în vorbă cu doi cetățeni ai comunei.

R. : *Sînt sfîrșit! spuneți-ni, rogu-vă, cu ce vă confruntați dv. în prezent ?*

CRISU TEOFIL : „Domnule, nu știu cum să vă spun, dar această comună a fost, și este, amenințată cu dispariția de pe fața pămîntului. Barajul de acumulare de la Cîmpeni, la care lucrările au început acum vreo zece ani, să nu se mai extindă, ori să-și mărească capacitatea. Sînt amenințate cu distrugerea : Vadu Moților, Poșorul și alte terenuri agricole dintre cele mai productive din această zonă.

Pagubele aduse de baraj în împrejurimile Cîmpeniului au fost mari, despăgubirile date oamenilor, mici. Barajul trebuia construit pe Someșul Rece unde nu afecta nici terenurile, nici locuințele oamenilor.

ELENA CRIȘAN : „Sîntem treați să cumpărăm mașini Aro din anul 1961. Vrem Aro cu motor de Brașov pe motorină. Să nu se mai dea aceste mașini la export, să avem mai întîi noi dreptul și după aceea altii".

Devoțiuni în lemn

Biserica a fost umărul pe care frunțile moților s-au aliniat cu smerenie. Tocmai de aceea și, moții, au înălțat adevărate monumente în lemn, dovadă a unei devoțiuni fără moarte.

În județul Alba au rezistat vicisitudinilor multe biserici din lemn. Amintim pe cele din : Sub Piatră (com. Șălcioara de Jos), Sunt (com. Ocolișu), Lupșa, Gîrda de Sus, Sartăș, Brezești, Arieșeni.

În orașul Cîmpeni, aproape de centrul civic, există trei biserici : Biserica Cîmpeni-Deal (ortodoxă), Biserica Cîmpeni-Vale (ortodoxă) și Biserica romano-catolică.

De o frumusețe aparte este biserica din Cîmpeni-Deal. Con-

Lumină

Altfel aici în Apuseni demult
Ne-am fi uscat sălbatici pe coline
Și-n loc de înviere am sluji
Același jug de patime străine

Moții pe lume de n-ar fi licărit
Cu candelele line subțioară
Vărsînd din munți pe șes din cînd în cînd
Acest ciubăr de foc ce ne omoară

Vin moții, taică ieși în calea lor
Să intre-o noapte și la noi la masă
Să povestească cum pe munții sfinți
E răstignită fiecare casă

Să auzim și noi cîntarea lor
Ce spune moțul după-mpărtășie
În capul gol cu ochii luminați
Rostește-un fel curat de nebunie

Și cînd să plece-n zori, de pe pridvor
Două făclii s-aprind și îl urmează
Și nu le vede nimeni cum se duc
Pe urma lui sub cerul de amiază

IOAN ALEXANDRU

Pentru puținul acesta!

„Lemnul s-a confundat cu însăși existența moților. Dacă n-ar fi fost lemnul nu știm cum am fi trăit pe aceste meleaguri. Pentru puținul acesta s-au ridicat Horea, Cloșca și Crișan. Pentru nemulțumirile noastre „Craiul munților", Avram Iancu, a luptat — spuneau oamenii din Arieșeni, Gîrda de Sus, Casa de Piatră.

Ciuberele și lemnul pentru construcții din aceste părți s-junge la Oradea, Arad, Bistrița, Baia Mare, Timișoara, Craiova, Galați, și nu numai. Acestea-s pîinea moțului din tată-n fiu.

Frații Avram și Petru Gligor din satul Casa de Piatră, comuna Arieșeni, se duc să-și vindă marfa în orașul Dr. Petru Groza (Ștei), județul Bihor. Au învățat meseria de ciubărărie de la tatăl lor, Gheorghe Gligor, în vîrstă de 86 de ani, care și astăzi mai lucrează. „Apăi lemnul nu se taie tot timpul anului din pădure, ci se taie numa' toamna, în octombrie-noiembrie. Ciuberele se fac din molid" — spune Avram Gligor. Cu carele și cu blîndețea lor peste care s-a așternut numele durerii lipsesc de la casele lor cu săptămînile. Vorbesc molcom, cuvintele lor au puterea adevărului. Se mîndresc cu aceste îndeletniciri, cu toate că n-o arată.

Ochii lor caută numai spre pădure. Datorită traiului greu, tinerii au ajuns la orașe pentru a-și cîștiga „pîinea aspră" a existenței. O parte din ei ar dori să se întoarcă înapoi, dar ce li se poate oferi ?

Casele moților s-au agățat de culmi ca tedera. Vîntul, ploaia și anii care s-au așezat peste ele, dar și peste oameni, nu le-au zdruncinat ancestralitatea.

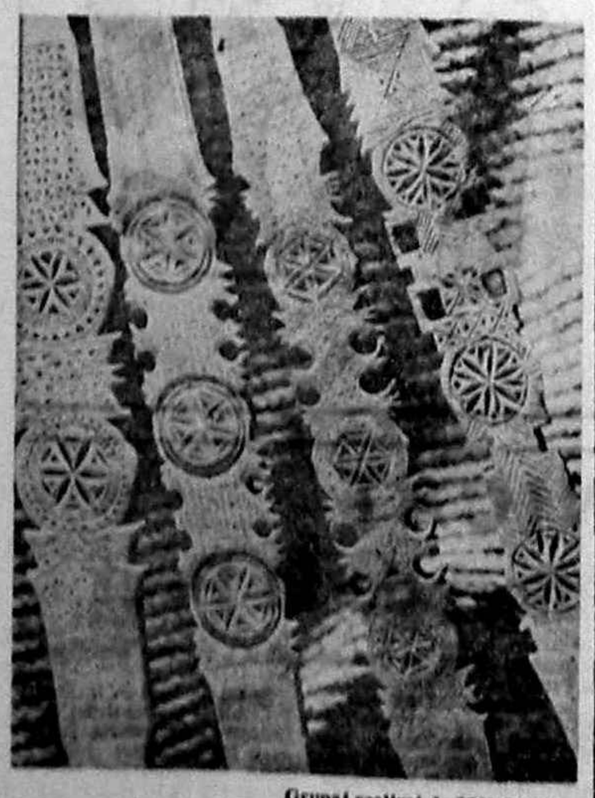

Grupaj realizat de ION RUSU
Foto : GH. PETER

BISERICA și peisajul din noi

Invins de căutări exterioare, ori intimidat de presiuni, totdeauna mă regăsesc în mine ; în mine însumi reconstruiesc templul ideii în care metafora ființează lăuntric, într-un peisaj pe cît de abstract, pe atît de prezent. Implozia trăirii, tăcerile nasc peisajul în om și omul devine linie, colonă, cruce, arbore, turlă de biserică, zerc ; oglindă spațiului în care se reflectă cu spaimele, neliniștile și întrebările sale. Se naște omul îmbogățind spațiul, moare înzestrînd cu viață locul-grădină, locul-cimitir, locul cuvintelor sale ; spațiul casei de lemn, al casei de piatră și al casei de foc, peretele alb, treptele negre, piatra înnegrită de vreme, peretele transparent de sticlăria luminii — sticlărie cu stări sufletești diferite, contradictorii, paralele, discontinue, apollinice, stări întunecate de umbre.

Intru printr-o poartă împărătească, printre stîlpii de stejar încrustați de lumină și parcă tăișul razei scrijelind în fibra lemnului, desprinzi pomul vieții și-l duci involuntar înspre gura fiului. Obrazul omului coboară în cercul eprins al apei peste imaginea casei sale ; trupul lui se odihnește pe lavița de lemn în umbra bătrînului nuc. Este pacea instaurată prin om, pomii devin ființe și populează peisajul ; omul își trăiește propria sa reabilitare în spațiu.

Ordinea lucrurilor este după sine, rezpără ordinea sa lăuntrică, un echilibru între sinele său și Dumnezeu. Mai pur cuvîntul se spală pe aleea pietruită cu lespezi de rîu înspre intrarea în biserică. Lespezile sînt mătăsoase, blînde piciorului descult și poverii care se îndreaptă în rugăciune, la ceasul hotărît de legea clopotelor.

Omul aspiră către înălțimile sunetului prin turla bisericii care devine o scară înspre cer și înspre ideea de Dumnezeire. Capetele de cai instelați sînt mesagerii rugăciunii sufletului nostru, la desprinderea de cele lumești și pătrunderea prin sunetul luminii în rai.

Și iată-mă locuind în cuvînt, casa din care am fost izgonit nu o dată.

Cît de concretă poate fi o asemenea locuință din care poți ateriza forțat cu mîinile-n gips și gura cusută cu sfori de aluminiu ?!

În asemenea spațiu trăiești forma frigului și te înalți din somn ca o sabie prin pînza de mătase a zorilor, edificînd-te în adevărul bolnav și mereu izgonit din preajma gîndului. Din geografia cuvintului te muți în cea a materiei, unde asculți lăuntrica lucrare în sufletul aproapelui tău.

Ce chin devine pridvorul în care se prelingi zorile găsindu-te lîngă muchia stîlpului cioplit în cumpănă cu tine însuți ! Sfere mișcătoare aduc coline de acoperișe cu streșini de umbră ; ceasoare de ferestre parcă se desprind atunci din bîlbîul de lut ars pentru a se face păsări.

Și păsările ridică spațiul incremenindu-l undeva în cer vestind cerul. Acum „începe teama în fața lucrării oului, teama că opera sa din piatră și lemn se va rupe de ființa sa.

ION IUGA

110 ani de la nașterea lui TUDOR ARGHEZI

S-a scris mult despre universalitatea lui Arghezi. Deschizînd astăzi, la 110 ani de la nașterea poetului, cu aceeași reculegere cartea sa, ne uimește contemporaneitatea poeziei sale.

COCONU ALECU

La Iliescu-n curte, la conac,
Sînt adunați, aduși, țăranii.
Toți cîți ai căror ochi nu-i plac
Stăpînului moșiei Merișanii.

Sînt cei mai teferi oameni dintr-un sat,
Dar i-au stîrnit boierului gras hula,
Că, tot hrăniți cu ceapă și pătat,
Nu-și scot din cap, să-și tie-n mîini căciula.

Și mai deștepți decît stăpînul lor,
Nu-ncep, vorbind, cu „poate" și cu „dacă"
Și în auzul treaz al tuturor,
Știu să răspundă, cum și știu să tacă.

Legați la coate-i numeri : sînt o sută,
Și-s înșirați la rînd, în rotogol,
Ca la o horă încă ne-ncepută.
Și de la ei la masă-i locul gol.

La masa mică, beau tutun, cafele,
Un ofițer, în șoapte, cu jupînul :
— Ascultă-ncoace, — zice, — colonele,
Începi cu cîte doi, cu cîte unul ?

Aflîndu-se cu satul în război
Găsește că măsura înțeleaptă
E să înceapă tot cu cîte doi,
Și oamenii pricep ce-i mai așteaptă.

(Din ciclul „1907")

COMUNICAT

În urma negocierilor purtate între reprezentanții Sindicatelor libere din Direcțiile de radio și televiziune București, Iași, Cluj și Timișoara și reprezentanții Ministerului Poștelor și Telecomunicațiilor în perioada 7—15 mai 1990, s-a ajuns la următorul rezultat :

1. Revendicările prezentate de Sindicatele libere din cele patru direcții de radio și televiziune au fost recunoscute ca justificate și s-au întocmit documentele necesare pentru satisfacerea lor.

2. În aceste condiții, considerînd ca fructuoase rezultatele negocierilor care au restabilit căile necesare unui dialog constructiv, Sindicatele libere din D.R.Tv.-uri au hotărît anularea stării de grevă, anunțată pentru data de 16 mai 1990.

SINDICATELE LIBERE ALE D.R.TV. : București, Iași, Cluj și Timișoara

APEL

Comitetul de inițiativă al Societății Particulare Române de Navigație Civilă pentru pasageri „TRANSILVANIA" anunță opinia publică română că prin acțiunea sa Societatea Română de Navigație Particulară își propune pentru viitor asigurarea transporturilor de persoane intern și international, maritim fluvial, în condiții de siguranță și confort.

Personalul navigant român brevetat care dorește să se afilieze la această societate va putea obține relații la telefoanele : 13 32 15, și 978/1 33 14.

din partea comitetului de inițiativă
Ing. Of. mecanic maritim
POPESCU VALENTIN DINU

POȘTA REDACȚIEI

M. M. ROBERT (IAȘI) — „Adevărul" că „Azi" în „Dimineața" renașterii noastre spirituale, crepusculul ideilor totalitare lasă prea puțin să transpară LUMINA de care avem nevoie pentru a ne descătușa de „Libertatea" dăruită de o „Emanație" autointitulată. Legea primului venit nu a fost abrogată.

FARCAȘ CATRINA (BACĂU) — Bineînțeles că pensia de 10 lei reprezintă efortul statului, prin reprezentanții săi de seamă, la asigurarea bunăstării noastre a tuturor.

COVACI IOSIF (SIGHET) — Abonamente se fac și la Oficiul poștal, nu numai la factorii poștali.

M.P.S. (ORAVIȚA) — Modul de exprimare vădește zestrea pe care ați moștenit-o de la regimul de tristă amintire. Obțiunea dv. reprezintă un prea scurt proces de gîndire. Bunătatea care vă caracterizează reprezintă un scut de autoapărare.

MIRON GHEORGHE (TIMIȘOARA) — Vom publica materialul dv. imediat ce va fi posibil.

LUIGI DINU (BUCUREȘTI) — Dați-ne, eventual, și adresa sau treceți pe la redacție.

M. PETRESCU (CONSTANȚA) — Reproducem doar un fragment din scrisoarea adresată doamnei președintă a Ligii antimonarhice : „Vă mulțumim pentru faptul că manifestația dv. nu a făcut altceva decît să întineze a doua zi de Paște".

COSTOREL ROGER (BUCUREȘTI) — Vă așteptăm cu materialul la redacție.

M.M. CONTA (BOTOȘANI) — Nu era vorba de ajutoare umanitare, cu toate că mai mult au fost stocate de „bine intenționați" decît distribuite, ci era vorba de un semn de întrebare public pus întregii lumi.

Colaborări cu guverne provizorii nu prea am auzit vreodată. Mă îndoiesc să se facă vreo excepție.

IURA TOMA (SIGHETUL MARMAȚIEI) — Ar trebui ca biblia să fie citită și de cei care nu prea au avut de-a face cu ea.

FLOREA ELIZA (HUNEDOARA) — S-a vorbit mult despre abuzurile ceaușiștilor, dar probabil, neflînd semnificativ au început noi abuzuri. Desigur, nu au fost îndeajuns 45 de ani. Avem nevoie de încă o serie de ani pentru a realiza că într-adevăr comunismul nu a adus nimic bun omenirii. Este inuman să pui pe drumuri un om de 51 de ani să-și caute de lucru.

UȚĂ CONSTANTIN (BUCUREȘTI) — Reținem ca o stare de fapt libertatea oferită.

„Sîntem liberi să ne
onorîm între noi,
Sîntem liberi să ne alegem
stăpînul
Ce dacă abia scăparăm de
unul
Astăzi vrem altul să facă
cît doi".

BOTOGAN STELIAN (BUCUREȘTI) — „Îmi pare rău că l-am citit pe Buzura".

VIRGIL GAVRILĂ (BONN, R.F.G.) — Vă mulțumesc pentru încredere și pentru versuri.

UN GRUP DE DACTILOGRAFE care au peste 25 de ani vechime în muncă, solicită celor în drept să le aprobe pensionarea, chiar dacă nu au împlinit 50 de ani.

PETRICĂ ANGELESCU — rezident român în ECUADOR: „Mă întreb eu, și ca mine alți români rezidenți în multe alte țări ale lumii (vorbesc numai de acei care, cu toate suferințele și umilințele trăite, și-au păstrat totuși statutul de români), ne întrebăm deci nu „cu cine vom vota ?", ci „cum vom vota ?". Ca să nu mai vorbesc de alte țări civilizate dar, chiar aici în „lumea a treia", în 8 aprilie, cînd au avut loc alegeri libere în Peru, această țară a trimis la serviciile consulare din Ecuador liste, buletine de vot, programele politice ale tuturor partidelor politice în dispută, pentru ca toți cetățenii peruani domiciliați peste graniță să-și poată exercita liber și democratic dreptul de vot. La noi și pentru noi nu știm deloc cum va fi, pentru că atît la Bogota în Columbia unde este sediul Ambasadei române, cît și la oficiul consular și comercial de la Quito, membrii personalului diplomatic continuă să fie aceiași și încă nu au revenit la sentimente democratice, continuînd să-și ducă vechile activități învăluite în secrete, mistere și urmăriri securiste, de parcă ambasadele din străinătate nu ar însemna și pentru dumnealor și pentru noi, cei înstrăinați, un petec din pămîntul românesc unde să găsim înțelegere, sprijin, informații și, mai mult ca orice, o atmosferă românească de care ducem atîta dor și lipsă".

ION NEDELCU (PLOIEȘTI) — Ne pare rău, dar cel puțin pînă la alegeri, nu avem spațiu suficient pentru publicarea studiului dv. ecologic. Vă sfătuim să încercați la revista de specialitate „ECO".

GILDA LAZĂR
REMUS AGATINEI

Cerem reintroducerea pe ecrane a filmului „CĂINȚA"

Filmul „Căinița" este realizat de regizorul sovietic gruzin Tenghiz Abuladze. El reprezintă un mesaj cifrat după cele mai înalte reguli ale artei contemporane, adresat de un adevărat creștin, supraviețuitor al catastrofelor istoriei zilelor noastre, celorlalți supraviețuitori, eventuali creștini. Astfel Gruzia reintră în memoria colectivă universală nu numai ca patria lui Stalin, unul din cei mai mari criminali ai epocii contemporane, ci și ca un adevărat pămînt creștin care a dat o civilizație creștină, asupra căreia meditează prin acest film artistul de excepție care este Tenghiz Abuladze.

„Creștinismul gruzin la ora întîlnirii cu dictatorul și totalitarismul ateu și consecințele acestui eveniment istoric asupra supraviețuitorilor" — ar putea fi rezumată tematic „Căinița".

Filmul este o parabolă suprarealistă inspirată din biografia unei femei, Keti Bareteli, fiica pictorului Șandro și a frumoasei Nino, morți în anii tereorei, pentru ca noul deținător al puterii — sinteză de dictator contemporan în stil Stalin-Beria-Mussolini — să le anihileze protestele și, nu mai puțin, ca să intre în posesia bunurilor lor artistice și, eventual, a stării lor de fericire împlinită, la baza căreia se afla credința creștină. Ajunsă cofetăreasă de lux, la moartea acestui dictator vinovat de dispariția părinților și căminului său, Keti Bareteli realizează sau imaginează (ambiguitatea derivă din formula artistică folosită) o răzbunare monstruoasă de factură tragică, de Antigonă : cadavrul lui este dezgropat de mai multe ori, pentru a atrage atenția asupra adevăratelor sale vinovății și a responsabilității sale uriașe în distrugerea unor tradiții și mai ales, a Legii în esența sa eleno-iudeo-creștină.

Prinsă și judecată, atitudinea și argumentele ei declanșează remușcări și căinițe în rîndul urmașilor dictatorului, culminînd cu sinuciderea nepotului și aruncarea cadavrului de însuși tînul vinovatului din pămîntul-glie — mumă-străbună, leagănul civilizației distruse. Faptul că această secvență este realizată într-un spațiu de vis, al subconștientului colectiv și nu într-un cimitir concret, precum și faptul că o stradă din oraș continuă să poarte numele dictatorului — pot fi argumente în favoarea susținerii ideii că răzbunarea a fost doar un vis.

Filmul se încheie cu o tulburătoare întrebare a unei bătrîne despre nonsensul unor străzi care nu duc la biserică, într-un oraș fost creștin. Din creștinism au mai rămas doar tortuletele și prăjiturile rafinate pe care le împodobește cu cruci și însemne creștine, Keti. Dintr-o tradiție militantă și creatoare de mari valori a mai rămas doar un fapt creator minor, destinat consumului. Într-o epocă în care masa întregi de africani animiști și de asiatici budiști se convertesc la creștinism, întrebarea despre rolul fostelor comunități creștine, devastate de ateism, este cum nu se poate mai justificată.

Ei bine, acest film, distins cu premii internaționale de prestigiu, a fost inceput înainte de „perestroika", și realizat într-o cinematografie cu o cenzură socialist-sovietică și recompensat și cu cel mai mare premiu socialist-sovietic. Ei bine, acest film este scos de pe ecranele capitalei României, București, la mijlocul săptămînii, pretextîndu-se ducerea lui în provincie. Deci, funcționarii culturali sovietici, cu adevărat luminați și înțelepți, autorizează producția și premiază „Căinița", în timp ce în România, în perioada guvernată de „emanația revoluției" anticomuniste, „Căinței" i se stinge lumina de „rolecție și e îndepărtat de capitală. Și dus a fost ! Cine a hotărît acest fapt ? Oare „iluministul" are la Moscova și în U.R.S.S. un continut cunoscut ca atare de tradiția filozofică europeană și un altul la București, atît de „original" încît pur și simplu nu-l mai recunoști ?

În acest caz, declarația D-lui Iliescu despre „despotul înțelept" capătă cu totul altă dimensiune. Ar trebui să ne spună și la ce perioadă istorică și la ce spațiu geografic se referă, întrucît e posibil să mai fi fost „despoți înțelepți" și în alte regiuni ale lumii, în alte epoci istorice. Dar să le știm și noi. Ca să știm de fapt cu cine votăm.

Și încă ceva : as propune ca în ceea ce a mai rămas din campania electorală, cei care se pretind antitotalitari sau se dezic de totalitarism (inclusiv F.S.N.) să proiecteze în viitoarele electorale, dacă nu întreg filmul, măcar cîteva fragmente.

Și eventual, Alexandr Iakovlev, care a văzut la demonstrația de 1 Mai 1990 de la Moscova, portrete ale lui Stalin și Nicolae al II-lea, să se uite puțin și înspre București și să vadă și alte stafii ale totalitarismului care îl bîntuie, să le numească și, evident, să le condamne. Cu atît mai mult cu cît de la începutul perioadei de „glasnost" și „perestroika", nicăieri în U.R.S.S., nici măcar la Nagorno-Karabah sau Baku nu s-a strigat „moarte intelectualilor".

RODICA POP-VULCĂNESCU

www.arhivelecomunismului.ro

BIROUL DE PRESĂ AL DOMNULUI ION RAȚIU COMUNICĂ :

Întîlnire cu foști colegi

Foștii camarazi de la Școala de Ofițeri de Rezervă de Artilerie — Craiova, seria 1938–1939, al cărei șef de promoție a fost domnul ION RAȚIU, au organizat o întîlnire cu domnia sa.

Au participat domnii Ilie Limbășeanu, Ion F. Georgescu, Nicolae Haraga, Petru Marinescu, Călin Daia, Cristian Dumitrescu, Constantin Ghighilicea.

Revederea, după mai bine de 51 de ani, a fost emoționantă, domnul Ion Rațiu mulțumindu-le foștilor săi colegi pentru deosebit de plăcuta surpriză a acestei întîlniri.

Un nou grup de senatori îl vizitează pe domnul ION RAȚIU

Domnul Ion Rațiu a primit, la 15 mai 1990, vizita delegației Senatului Francez, compusă din doamna Catherine Bongeaux și din domnii : Jacques Golliet, Roger Husson, Henri Revol și Serge Vinçon.

În semn de omagiu din partea Senatului Francez, membrii delegației au oferit domnului Rațiu o medalie reprezentînd Palatul Luxemburg, sediul Senatului.

Un colaborator al domnului ION RAȚIU grav rănit

Pentru campania electorală a domnului Ion Rațiu fusese proiectată și o vizită în municipiul Suceava. Din păcate, din motive asupra cărora și prezenta notă aduce lămuriri privitoare la violența organizată peste tot împotriva domnului Rațiu — preconizata vizită la Suceava nu a mai avut loc.

Faptul pe care-l semnalăm aici este următorul :

Domnul Victor Dascălu a mers să închirieze o sală în care domnul Rațiu urma să țină o cuvîntare electorală. La cîteva minute după ce a părăsit clădirea, domnul Dascălu a fost atacat de cîțiva oameni ce fuseseră puși la curent cu demersul său. Strigîndu-i că este trădător și înjurîndu-l, aceștia l-au bătut cruns, în chiar centrul orașului. Poliția nu și-a făcut simțită prezența.

Transportat la Spitalul județean, domnului Dascălu i s-a constatat diagnosticul : retină stîngă perforată.

Domnul Dascălu se află în pericol de a-și pierde ochiul. Medicii i-au recomandat procurarea urgentă a unei retine japoneze, care nu se găsește în țară și care costă 905 dolari.

Întreaga sumă necesară a fost achitată de domnul Ion Rațiu.

Desigur, aceasta nu rezolvă însă problema domnului Dascălu, care este, în esență ei, aceea a violenței de neimaginat care a caracterizat această campanie electorală. Domnul Dascălu este un om ce ar fi putut deveni infirm fizic, pentru că a avut vina de a avea păreri politice. (Cristian Tiberiu Popescu)

Adevărul despre familia RAȚIU — precizări genealogice

Una din familiile nobile române din Transilvania cu însemnate merite politice și culturale, consemnate de istoricul și genealogistul transilvănean, Ioan cavaler de Pușcariu, în valoroasa sa lucrare, **Date istorice privitoare la familiile nobile române din Transilvania**, o constituie familia Rațiu de Noșlac, al cărei nume în transcriere maghiară apare ca Rátz de Nagylák (maghiarizarea numelui unei familii nu spune nimic despre originea etnică a familiei respective). Lingvistul Iorgu Iordan indică drept origine a numelui „Rațiu" maghiarul „réts" = „sîrb", etimologie pe care fără cunoașterea istoricului și a genealogiei familiei care a purtat numele respectiv, nu o putem judeca. În Transilvania au existat mai multe familii nobile românești cu numele de Rațiu, dar avînd predicate diferite : Rațiu de Becicherec, Rațiu de Mohaci, Rațiu de Teiuș, Rațiu de Voivodeni și Sîmbăta, Rațiu de Noșlac. Aceasta din urmă și-a păstrat conștiința românească intactă, dovadă în acest sens fiind activitatea depusă în veacul al XIX-lea de mai mulți membri ai acestei familii pe tărîmul luptei naționale a românilor transilvăneni.

Prima mențiune a unui membru al acestei familii datează din 1394, cînd apare documentar un Toma de Nagylák (Noșlac). La 1578 Petru Rațiu primește o diplomă de nobleție de la împăratul Rudolf al II-lea, iar în 1625 principele Transilvaniei, Gabriel Bethlen Innocențe diploma de nobleție familiei Rațiu de Noșlac, conferindu-i lui Ștefan Rațiu și un blazon, înfățișînd un leopard bicefal. În 1653 principele Gheorghe Rákóczy al II-lea Innoiește diploma cu predicatul „de Tövis" (Teiuș), iar ramurii de Noșlac îi confiscă averile. Peste 27 ani principele Mihail Apáfiy I conferă o nouă diplomă de nobleție lui Vasile Rațiu de Noșlac și fiilor săi, acest document fiind prezentat de urmașii acestora la procesul de producțiune (dovedire) a nobilității lor, ce a avut loc la Turda în anul 1829.

Din familia Rațiu de Noșlac s-au ridicat mai multe personalități — oameni politici, preoți, cărturari, avocați, profesori, a căror succintă trecere în revistă poate contura atmosfera de emulație patriotică și culturală ce a caracterizat această familie de veche obîrșie românească. În amintitul proces de producțiune a nobilității au fost vizați, printre alți membri ai familiei, Gligor Rațiu și fiii săi Vasile, Indrei, Gligor, Ion, David, Dimitrie și Matei. Vasile Rațiu (1783—1870), canonic prepozit la Blaj, a fost profesor de filozofie și director al seminarului teologic din acest oraș. A participat la marea adunare națională de la Blaj din 3/15—5/17 mai 1848, fiind ales în delegația care a mers la Viena cu petiția românilor. În mai 1868 el s-a numărat printre autorii Pronunciamentului de la Blaj, îndreptat anexării Transilvaniei la Ungaria.

Un frate al acestuia, Gligor (1789—1884), a fost tatăl lui Ioan Rațiu (1828—1902), care după efectuarea studiilor teologice la Blaj și Budapesta s-a întors în Transilvania, unde a participat la revoluția de la 1848 în calitate de tribun, în legiunea de Turda condusă de Simion Balint. În iunie 1849 viitorul fruntaș politic transilvănean, s-a aflat în primele rînduri în lupta împotriva unităților maghiare conduse de baronul Farkas Kemény, care încercau să pătrundă în Munții Apuseni. După revoluție a studiat dreptul la Pesta, luîndu-și doctoratul. A participat la organizarea Astrei în 1861, la activitatea Dietei din Sibiu (1863—1884), s-a numărat ca și unchiul său Vasile Rațiu printre semnatarii Pronunciamentului de la Blaj. I se datorează în bună măsură organizarea Partidului Național Român din Transilvania, el participînd la conferința de constituire a acestuia de la Miercurea Sibiului din 1869 și apoi prezidînd pe cele din 1873, 1884 și 1892. În 1869 în casa sa din Turda, dr. Ioan Rațiu a stabilit împreună cu George Barițiu, Gheorghe Pop de Bășești și Partenie Cosma principiile de organizare a Partidului Național al românilor atît din Transilvania propriu-zisă, cît și din Banat, Crișana și Maramureș. În 1892 a devenit președintele Partidului Național Român, funcție pe care a ocupat-o pînă la moartea sa, întîmplată în 1902. A fost unul dintre principalii inițiatori ai redactării Memorandumului din 1892, conducînd delegația română care a dus la Viena acest act, prin care națiunea română din Transilvania își cerea drepturile sale legitime. În urma procesului memorandiștilor, dr. Ioan Rațiu a fost condamnat la doi ani închisoare. Marele patriot a avut doi fii, Aurelian și Iancu, morți în copilărie, și trei fiice : Emilia (1863—1940), mama viitorului diplomat V.V. Tilea, Felicia (1868 — 1938), necăsătorită și Dorina (1872—1904), soția omului politic Iuliu Coroianu. Acesta din urmă era fratele Clarei Coroianu, mama lui Iuliu Maniu. Soția doctorului Ioan Rațiu, Emilia Rațiu născută Orghidan (1846—1929), s-a preocupat intens de colectarea donațiilor românilor transilvăneni menite să ajute susținerea războiului de independență al României din 1877—1878.

Un alt frate al canonicului Vasile Rațiu din Blaj a fost Ion Rațiu (1790—1840), căsătorit cu Ana Faur de Berenția, din care descinde Partenie Rațiu (1830—1883), vicetribun la 1848, precum și Ștefan Rațiu (1816—1900), tatăl protopopului de Turda, Nicolae Rațiu (1856—1933). Fiul acestuia, avocatul Augustin Rațiu (1884—1970), decanul baroului de Turda, a fost tatăl domnului Ion Rațiu, președintele Uniunii Mondiale a Românilor Liberi și candidat la președinția țării. Bunica maternă a acestuia, Elena Turcu de Berivoi, era fiica cunoscutului scriitor Ion Codru Drăgușanu, el însuși vlăstar al unei vechi familii nobile române din Țara Făgărașului. Născut în anul 1917 la Turda, domnul Ion Rațiu s-a căsătorit cu Elisabeth-Blanche Pilkington (de naționalitate engleză), avînd doi fii.

Explorarea genealogică a trecutului familiei Rațiu de Noșlac, dnee la constatarea unei puternice înrădăcinări a ei în mediul românesc din Transilvania, ai cărui vajnici purtători de cuvînt au fost reprezentanții acestei familii în diferite împrejurări istorice.

MIHAI SORIN RĂDULESCU

PRECIZARE

La 23 februarie 1990 Procuratura Generală a fost sesizată de domnul Liviu PETRINA, reprezentantul Partidului Național Țărănesc — creștin și democrat — în C.P.U.N., cu un **denunț împotriva domnului Dan IOSIF** (în prezent candidat al Partidului F.S.N. pentru senat), care a săvîrșit o gravă infracțiune de altădată, prevăzută și pedepsită de Art. 23, alin. 1 din Codul Penal Român (vezi Dreptatea din 26 februarie 1990, pagina 2).

Procuratura Generală a tărăgănat soluționarea acestui caz și, prin aceasta, s-au adus prejudicii Partidului Național Țărănesc — creștin și democrat.

Ceea ce este însă cu totul ieșit din comun este superficialitatea cu care se tratează sub aripile Guvern Provizoriu, infracțiunile de către Procuratură. Se vede clar, încă o dată, că **principiul democratic al separării puterilor în stat este ignorat** și că Procuratura abandonează interesele justiției atunci cînd este implicat un membru al actualei nomenclaturi.

În ceea ce ne privește, o lume întreagă a înțeles văzînd această aminare de aproape 3 luni de zile că **dreptatea** este de partea domnului Liviu PETRINA, secretarul general al Partidului Național Țărănesc — creștin și democrat —, candidat pentru Camera Deputaților în județul Bistrița Năsăud.

DESCIFRAREA UNEI ENIGME – 12 IANUARIE 1990

Dacă la primele manifestații populare, îndeosebi la cea din 12 ianuarie mai aveam unele îndoieli în legătură cu rolul jucat de F.S.N., la cele care au urmat, începînd cu amplele demonstrații din 28—29 ianuarie, pînă la cea din 18 februarie, ne-am convins că diversiunea și manipularea sistematică a oamenilor, opunerea unor contramanifestații violente, demonstrațiile pașnice, au devenit metode curente în activitatea F.S.N.-ului.

Trecînd în revistă evenimentele și descifrînd metoda folosită, înțelegem acum în adevărata sa lumină demonstrația din 12 ianuarie.

După euforia primelor zile ale Revoluției și după adoptarea programului din 22 Decembrie, care a renăscut atîtea speranțe în inimile noastre, oamenii au început să descifreze pericolul deturnării sensului Revoluției române.

De fapt, la 12 ianuarie, pentru prima dată populația Capitalei a atras atenția F.S.N.-ului că sîngele vărsat în Decembrie a vizat nu numai înlăturarea unui dictator ci a unui sistem, care nu a fost niciodată dorit și nu a reprezentat niciînd voința și interesele poporului român.

La 12 ianuarie populația Capitalei a cerut cu hotărîre eliminarea comunismului ca sistem, pronunțîndu-se cu fermitate pentru eliberarea noastră definitivă din tiparele totalitarismului, care a provocat atîta suferință poporului nostru. Și după cum ne amintim, în acele momente, domnul Dumitru Mazilu a înțeles voința multimii de schimbare profundă în viața României.

Dînsul nu a contrazis mulțimea, ci i-a înțeles sentimentele, descifrînd încă în acele zile tendința unor lideri din F.S.N. de a deturna sensul Revoluției din decembrie. De altfel, evenimentele care au urmat, îndeosebi cele din 23—25 ianuarie, cînd F.S.N. și-a arătat adevărata față devenind partid politic și punînd la cale contrademonstrațiile din 28—29 ianuarie, au confirmat semnele de întrebare care apăruseră încă de la 12 ianuarie.

Nu mai surprinde pe nimeni astăzi exprimarea publică, la toate reuniunile populare, a unor lozinci lansate la 12 ianuarie (**Jos comunismul, Jos Iliescu, Cine a tras în noi, Pedepsiți criminalii, Vrem alegeri libere, Jos securitatea, Vrem adevărul și N-am murit pentru neocomunism**).

Poporul român știe ce vrea și nu va înceta să lupte pentru eliberarea sa definitivă de totalitarism.

IOAN ITU

Economia de piață

Alte 14 idei privind liberalizarea comerțului

În continuarea ideilor expuse — și publicate anterior, — cu privire la LIBERALIZAREA COMERȚULUI, revin — în cele ce urmează, — cu un alt eventail de opinii utile, credem, în orientarea PRIVATIZĂRII ECONOMIEI în general și a COMERȚULUI în special.

1. DESFIINȚAREA CENTRALELOR COMERCIALE, organizații birocratice, NEPRODUCTIVE, ca de exemplu : Centrala de aprovizionare și livrare a produselor chimice, Centrala pentru legume și fructe, Centrala de desfacere a produselor petroliere și altele. Toate aceste GIGANTE BUGETIVORE, cu o „armată" de simbriași, care consumă, fără să producă, precum și ORGANIZAȚIILE COMERCIALE LOCALE-O.C.L.-uri, excesiv de centralizate, sînt un BALAST al COMERȚULUI și o FRÎNĂ pentru întreprinderile comerciale, pe a căror spinare trăiesc, (la adăpostul noianului de decrete, instrucțiuni și dispoziții care le-au creat) Adevăratul lor „sport" este să complice treburile și să ridice costurile, cu cheltuieli neproductive, în dauna consumatorului.

2. EFECTUAREA RECENSĂMÎNTULUI SPAȚIILOR COMERCIALE LIBERE, precum și a celor cu altă destinație, sau ali scop (care au încetat să mai existe) și închirierea lor viitorilor comercianți ai orașelor și localităților TĂRII.

3. REORGANIZAREA COMERȚULUI INTERN pe baza liberalismului economic, în vechea lui structură, interbelică, existentă azi în toate țările din Vest, verificată și confirmată în timp și spațiu, cu magazine „EN-GROSS" și „EN-DETAIL", pentru aprovizionare și desfacere, cu relații contractuale și financiare directe, fără „băgători de seamă" și „încurcă lume" fără intermediari și fără avalanșa de hîrtii justificate ale ineficienței și incompetenței economice).

4. REVENIREA ÎN ACTUALITATE A VOIAJORILOR COMERCIALI (cu valizele lor încărcate — atractiv —, cu mostre și eșantioane de mărfuri, oferite, spre desfacere) care fac legătura între fabricanți și marii angrosiști, pe de o parte, și comercianți detaliști, pe de altă parte, scutindu-i — pe aceștia din urmă, — de cheltuieli de aprovizionare, cozile de deplasările la DEBUSEELE DE DESFACERE a mărfurilor, solicitate de PIAȚA CONSUMATOARE.

5. Crearea unui CADRU LEGAL și ADMINISTRATIV adecvat, pentru RENAȘTEREA tradiționalelor TÎRGURI ȘI BILCIURI (ARMAROACE), lunare sau săptămînale, ori cu ocazia unor sărbători religioase ale anului (tîrgul Sfintei Mării, al Sfîntului Dumitru), care, pe lîngă scopul lor economic, au și un important rol social prin legăturile între producători și comercianți, pe de o parte, și consumatori, pe de altă parte, (nemaivorbind de... IMPACTUL TINEREȚII, cu spontanele căsătorii ce au loc, în urma întîlnirilor dintre băieți și fete, de la mari distanțe, ceea ce a făcut ca, unul din aceste locuri de întîlnire, să devină TÎRGUL DE FETE de pe MUNTELE GĂINA). De asemenea, au intrat în istoria toponimică a țării, orașe și localități ca : TÎRGU-JIU, TÎRGU-NEAMȚ, TÎRGU-FRUMOS, TÎRGU-SECUIESC și altele, tocmai datorită COMERȚULUI LIBER (nu ca în timpul epocii de „tinichea coaușistă" cînd, trecerea dintr-un județ în altul a bunurilor se făcea cu autorizație sau — pur și simplu — era interzisă.

6. REÎNFIINȚAREA, în marile centre comerciale, (în special portuare), a BURSELOR DE MĂRFURI, menite să faciliteze comerțul, prin legătura directă a FABRICANȚILOR și ANGROSIȘTILOR, pe de o parte, cu negustorii detaliști, pe de altă parte. Prin aceste BURSE DE MĂRFURI se sondează și — implicit — se răspunde la preferințele consumatorilor, cu privire la : sortimente, calități, modă și... cantitățile solicitate de PIAȚA CONSUMATOARE.

7. ANULAREA SUBVENȚIILOR de la BUGETUL STATULUI, pentru produsele de ineficiență economică, (o adevărată PAGUBĂ ÎN AVUTUL OBȘTESC), subvenții care afectează PUNGA TUTUROR CETĂȚENILOR, indiferent că sînt sau nu cumpărători ai bunurilor respective.

8. LICHIDAREA așa ziselor SOLDURI de mărfuri cu defecte de fabricație, dezasortate, demodate, sau deteriorate (prin îndelunga lor depozitare nemaivorbind de macaroanele, biscuiții și mezelurile „preiucrate" de ȘOBOLANI). Toate aceste stocuri de mărfuri figurează în activul bilanțurilor contabile, cu valori fictive (care fac parte din „AVUȚIA TĂRII"). Este de imaginat o stare situație în COMERȚUL PARTICULAR.

9. INSTITUIREA, LA NIVEL EUROPEAN, a sistemului legal, de ASIGURĂRI SOCIALE ȘI ȘOMAJ (cu referire specială la sectorul comercial).

10. AMPLIFICAREA și IMPULSIONAREA activității BIROURILOR PRIVATIZĂRII, înființate în cadrul primăriilor, care să fie conduse de ECONOMIȘTI, în înțelesul superior al cuvîntului, în vederea satisfacerii eficiente și operative a tuturor cererilor de INFORMAȚII și LĂMURIRI, necesare viitorilor COMERCIANȚI. Pînă-n prezent aceste BIROURI sînt mai mult o sperietoare pentru potențialii viitori comercianți și aceasta nu știi din vina lor, cît a „hățișului" de formalități impuse de actualul guvern, prin Decretul-lege nr. 54, publicat în Monitorul oficial nr. 20/6 februarie 1990.

11. REORGANIZAREA și IMPULSIONAREA INSTITUTULUI NAȚIONAL DE CERCETĂRI ECONOMICE, precum și a COMISIEI NAȚIONALE PENTRU INDUSTRIA MICĂ ȘI SERVICII, în sensul de a pune capăt perioadei EZITĂRILOR și NESIGURANȚEI în domeniul economiei de piață (în care, se „bate pasul pe loc"). Aceste organisme statale trebuie să lasă din „CEAȚA BIROCRAȚIEI și să promoveze, pe baza LEGII NATURALE, A CERERII ȘI OFERTEI, integrarea ECONOMIEI noastre în CIRCUITUL modern al LUMII CONTEMPORANE.

12. DESFIINȚAREA CONTROLULUI FINANCIAR INTERN — C.F.I. ÎN SECTORUL COMERȚULUI și trecerea acestui control, pe seama circumscripțiilor financiare în a căror competență intră, totodată, constatarea și încasarea impozitelor pe veniturile comerciale.

13. ABROGAREA LEGISLAȚIEI ECONOMICE de „strangulare" a COMERȚULUI. De exemplu legile privind : contractele economice, arbitrajul de stat, repartițiile de mărfuri, standardele de produse, balanțe de materiale și materii prime etc. (care și-au „trăit" timul în detrimentul celui al nostru) și înlocuirea lor cu legi adaptate la noul curs al ECONOMIEI RENĂSCUTE.

14. RENAȘTEREA ȘI REACTUALIZAREA DREPTULUI COMERCIAL (îngropat atîta amar de vreme în molozul istoriei comuniste), cu stabilirea unui CADRU JURIDIC, corespunzător fenomenelor și operațiilor comerciale generate de pîrghiile economice ale ECONOMIEI LIBERE.

Ec. ION TURTUREA

Miile își cer stăpînul

Ionel Neagu, muncitor-cioplitor la întreprinderea „Marmura" Vașcău (județul Bihor, se află în greva foamei din 6 mai a.c. la intrarea Comisiei pentru rezolvarea sesizărilor și doleanțelor cetățenilor țării) strada Apolodor nr. 17, sector 5, București.

Cauza : desfacerea contractului de muncă litera i, în luna septembrie '89. Această măsură a fost luată de conducerea unității deoarece I. Neagu a pretins pe lunile iunie, iulie, august sume de bani reținute pe nedrept. Muncitorii au avut salariul diminuat cu 20% pe lunile mai sus menționate, motiv nejustificat și nelegal conform art. 91, 95 din Codul muncii.

Din adeverința eliberată de unitate, nr. 7206/4-X-1989, reiese că pe ultimele trei luni a avut următoarele cîștiguri :

iunie — 14 951 lei
iulie — 9 347 lei
august — 4 197 lei

Rezultă că în aceste trei luni a fost păgubit de suma de 11 828 lei, dacă nu i s-ar fi făcut reducerea de 20%.

A acționat în judecată întreprinderea „Marmura" anul trecut / Dosar 1554/89. Tergiversările durează de atunci. Tribunalul județean Bihor/Oradea prin Decizia civilă nr. 65/90, Dosar nr. 4, atacă Sentința civilă nr. 1285/26-X-1989 și decide : „Despăgubirea petentului de către întreprinderea Marmura-Vașcău, pe perioada desfacerii contractului de muncă cu 50% (de la 1-IX-1989 pînă la 2-V-1990 — cînd i s-a dat Comunicarea de încadrare nr. 3043/2-V-1990) plus 600 lei cheltuieli de judecată".

După calculele lui I. Neagu „Marmura" îi datorează sumele :

53 332
— salariu mediu pe lunile nelucrate (conform hotărîrii judecătorești pronunțate prin Decizia civilă nr. 65/90, Dosar nr. 4) 11 828
— banii pe lunile iunie—august · 6 497
— în conformitate cu art. 75, legea 57/74 — cu privire la transferul în interes de serviciu 9 328
— concediu pe 1989 600
— cheltuieli de judecată 470
— rețineri nejustificate
Total — 82 055 lei

Judecătoria din Beiuș a considerat că numai 32 332 lei i s-ar cuveni ? !

Petentul contestă hotărîrea judecătoriei și va continua greva foamei.

Comisia pentru rezolvarea sesizărilor și doleanțelor cetățenilor prin adresa cu nr. 453/10-05-1990 solicită organelor locale rezolvarea problemei. Azi, 14-05-1990, I. Neagu s-a adresat din nou Comisiei, plîngerea fiind înregistrată la nr. 14 761.

Precizare : la 10-05-1990 Neagu a cerut Comisiei informarea Crucii Roșii pentru acordarea (supravegherea) asistenței sanitare. Cererea scrisă i-a fost refuzată de vicepreședintele Grigorescu : „Da', ce noi nu sîntem comisie pentru informarea Crucii Roșii", refuzînd înregistrarea doleanței.

Ce părere are d-l Nicu Stănescu ? Omul amărît ce se află în fața mea spune : dl. Stănescu a declarat în presă că această Comisie a fost redusă la un simplu birou de înregistrare.

Birocratismul ceaușist încă n-a dispărut. Așteptăm învierea „tovarășului mult iubit și stimat" după 20 mai...

IOAN RUSSU

O faptă patriotică

Domnului fost prim ministru C-tin Dăscălescu nu-i prea prieșe regimul de detenție. Îmbolnăvindu-se, a fost internat la Spitalul Militar Central din București, unde după circa două săptămîni s-a externat pe data de 15.05.1990. Pentru înaintarea grabnică a acestui expert în conducere, a fost tratat la Secția neurologie, rezerva 21 cu mare atenție, hrănindu-se de la popoștă, ascultînd ultimele noutăți la radio, îmbrăcat demn de un prim ministru.

Plin de obligații morale în aceste momente, probabil că-și va oferi marea sa experiență mai tînărului său urmaș de care se simte apropiat în „cuget și simțiri".

Nu se amintim însă ca cei doi la Jilava în noaptea de 21/22 decembrie să se fi bucurat de un regim asemănător, atunci cînd tovarășul Dăscălescu mai era încă prim ministru. Dar corb la corb nu-și scoate ochii.

ARIN

Bucureștii — un talcioc

De cum se ivesc zorii, încep să apară pe principalele artere ale Capitalei niște individi îndesați mai închiși la culoare, purtînd cîte-i diferite produse de „larg consum" pe care le vînd la prețuri exorbitante.

Pe vechiul centru erau cunoscute doar cîteva străzi din București unde era la modă bîlciul, ca de exemplu „Covaci", „Lipscani" și zona limitrofă acestora. După Revoluția din decembrie 1989, bîlciurile s-au autoproclamat „negustori" și și-au extins rasa de activitate în toate colțurile Capitalei. Cîteva puncte principale unde activează sînt : zona Gării de Nord, Piața Unirii, Cringași, Titan, B-dul 1848. Acest comerț stradal neautorizat are urmări neplăcute asupra capitalei României. De cînd acești „comercianți" au invadat străzile Bucureștiului, orașul arată dezastruos, mizeria crește de la o zi la alta. În care oraș al lumii civilizate se mai poate vedea mizeria existentă la noi ? În schimb, organele de ordine trec pe lîngă acești așa-zîși „negustori" cu pasivitate, fără să reacționeze (poate că sînt și ei cointeresați, cine știe ?).

Începînd din ianuarie s-au redeschis piețele (talciocurile) unde comercianții ambulanți pot să-și desfacă produsele du-să bunul lor plac. Numărul acestui gen de piețe a crescut, totodată numărul „negustorilor" înzecindu-se. Ne întrebăm de unde își procură ei aceste produse în cantități imense, iar restul populației (oameni cinstiți) nu poate ajunge la ele.

Mai recent, ei profită și de manifestația din Piața Universității ca punct de desfacere a produselor. Zona din jurul pasajului subteran a devenit un „bufet-express" unde cei dornici au ocazia să consume : mici, sandvici-uri (10 lei bucata), berăcor (15 lei sticla), bere (30 lei — 1/2 l), vin (80 lei), țigări de la Carouți (10 lei) pînă la Camel (150 lei) precum și alte produse de „strictă necesitate". După ce își termină vînzarea, lasă după ei o mizerie de nedescris. Dacă manifestanții de la Universitate au bunul simț să curețe zona în care demonstrează, precum și împrejurimile ei, în celelalte zone ale orașului nici nu poate fi vorba de așa ceva. Mizeria face revoltă, la ora actuală Piața Universității fiind, diminuată, unul dintre cele mai murdare din București. Totodată mă întreb dacă acești „domni" de culoare știu ce înseamnă bunul simț ? În această Piață și-au dat viața tinerii care au luptat pentru libertatea neamului, iar acum niște indivizi lipsiți total de bun simț încearcă să se îmbogățească în aceste locuri sfinte, unde eroii noștri au fost călcați de tancuri și răpuși de gloanțele ucigașilor tăți.

Ajungem, fără de risc, Europei și și întregii lumi civilizate ? Organele de ordine ar trebui să intervină acest comerț stradal, cel deocamdată pînă, desigur, să-și înființe magazine în piețele special amenajate în acest scop. Acest comerț la supapret, neautorizat, se datorează lipsei de produse în magazinele statului. Dacă aceste mărfuri s-ar găsi în comerțul de stat, sîntem siguri că nu ar mai exista bîlciile, pardon, „negustoria" de stradă.

Sperăm că după 20 mai, indiferent cine ar cîștiga alegerile, acest comerț neautorizat va dispărea pentru totdeauna, iar cetățenii îșI vor putea procura cele necesare din magazinele comerțului de stat sau din cele particulare (dacă vor exista ?).

ROBERT GRIGA

Cine-i și (mai ales) unde este generalul Tudor

Într-o întîlnire pe ecranul TV (22. 04. 1990) cu ADEVĂRAȚI revoluționari, în afară de fapte emoționante, a revenit mereu numele generalului Tudor. Am înțeles atunci că principalul său rol a fost să ELIBEREZE pe *teroriștii* identificați și reținuți de către revoluționari. Nimeni nu știa însă cine a fost și (mai ales) unde este generalul Tudor.

Din nou, într-o altă, și mai recentă, întîlnire, tot pe ecranul TV (la 06. 05. 1990) și tot cu ADEVĂRAȚI revoluționari, s-au făcut alte evocări emoționante.

A revenit însă, din nou, și numele generalului. N-am găsit nici acum, nici cine-i, nici unde este, dar am aflat, în plus, că a încercat (SABOTAT) cu „toată răspunderea" și din răsputeri lupta revoluționarilor.

Cine-i, de ce era el atunci la TV, și mai ales, unde-i acum generalul Tudor ?

Eu, de bunăcredință, aș crede că el este arestat și deci se știe totul, doar că, probabil, n-am reținut noi.

Alții — știu eu de ce credință vor fi fiind ei ? — zic că generalul Tudor a fost o stafie !

Ce ne spun Guvernul revoluționar și provizoriu și Procuratura, tot revoluționară și... ?

O fi cazul să știe și opinia publică ?

LEONTIN MARINESCU

Războiul sfîrșitului țării

(Urmare din pag. 1)

slave. Sînge și calculatoare americane, japoneze, vest-germane. La București, sîngele se scurge în canalele de drenare.

Revoluția inundă strada și mii de ecrane. Cîteva ore, mulțimile de sclavi muncitori și studenți ieșu în stăpînire străzile, tîșnind din grotele de beton leșin ce înconjoară ca într-o tabără de călăreți nomazi sediul în stil coreean al dinastiei ciurelie. Cîteva ore doar, flindcă, spre seară, lunetiști neidentificați îi biciuie din nou cu plumbi pe care armata națională nu-i are în dotare. Trădarea nouă Conducător ! O sinistră salvă prelungită de tun îi inaugurează mult așteptata domnie. Tradiția se respectă și cîțiva Moțoci sînt livrați poporului flămînd. Să fie însă liniște și stabilitate ! Să dispară în tăcere cei care au aflat ceie ceva, cei inconștienți, să dispară mai apoi pistolarii și victimele. Să apară libertatea lor de a rămîne în scaune, să se respecte drepturile Omului de bine, presa să fie liberă să acopere toate urmele și să zvîrle glod peste pleoape ! Marele Constructor a murit ! Viață lungă Marelui Regizor și Bătrînului său Inchizitor ! În loc de Marx, Hristosul pictat de călugări orbi, în loc de Programul Partidului, culegeri preluerate de texte biblice ! Sufixul nobiliar „escu" trebuie păstrat.

Războiul s-a aprins însă. Idealiștii și radicalii, săracii și copiii refuză să intre în case. Sus se apreciază că teroriștii au dispărut prea repede. Obosite, mulțimile doresc liniște, puțină căldură, hrană modestă. Tiranul a murit doar. Lupta tînără în frîu evadează din două-trei orașe necăite de foc spre sate, școli, universități, fabrici, piețe. Familiile se suspectează, vecinii încep să se urască, bătrînii nu le iartă tinerilor curajul ce lor le-a lipsit, proletarii privesc pieziș spre intelectualii rebeli, țăranii de la munte jindulesc după pămîntul lor, plugarii din Bărăgan îi gonesc cu pietre pe ziariști. Timișoara sub blocadă economică și de zvonuri, Tîrgu-Mureșul scenă a masacrului, limba română hulită în maghiară, ungurii asmuțiți împotriva românilor, țiganii îmbogățiți și mai tare, puștăriașii gîndindu-și un Năs și mai bun, greve de avertisment, greve împotriva grevelor, tipografi împotriva ziarelor, ofițeri împotriva ministrilor, militieni botezați polițiști. Nu ne vindem țara deoarece nimeni nu mai investește astăzi în cimpuri de luptă mari, studiouri cinematografice sau cimitire !

Moartea Conducătorului e pentru unii sfîrșitul Religiei sale ; pentru alții, suweia-ul spre reformularea Religiei. Dogma nouă : toți aveți libertatea de a executa comenzile liber alese. Preoții colaboraționiști intră în scenă și-i înlocuiesc pe organizatorii învățămîntului politic. Totul ajunge război politic. Numai politicienii, mai vechi și mai noi, devin ținte. Vînătoarea de vrăjitoare tinde să constituie ocupația predilectă în acest război epuizant de hărtuire. Românii îi vînează pe români. Femei isterice conduc urmărirea. Vînătoare domnească nu ca pe vremuri tovărășească. Cete de tineri colindă arterele marilor orașe, afișînd cu ostilitate disperarea și sfidînd Religia. Tancuri, poli-militieni și cîini SS se pregătesc să curețe capitala de gunoaie. Război nedeclarat, tăcut, războiul de noapte și de piață se încinge și mai tare. Alegerile : prima mare bătălie desfășurată între forțe inegale, în locul dinainte pregătit de Învingător.

Religia cea Verbe rezistă încă. Țara este și va fi de neguvernat, căci eunucii nu pot conduce. Eunucii se grăbesc să ocupe palatele răposatilor lor șefi. Sub geamuri, cete de tineri își varsă plămînii. Furie, frică, inteligență, ură, manifestare. Războiul sfîrșitului Religiei ? Sau Războiul sfîrșitului Țării ? Sufletul meschin și bolnav al Conducătorului masacrat bîntuie România, încercînd încă o dată să mai istovească Roata Istoriei. Limba lui de lemn comandă Marelui Regizor și, sorc mirarea unei lumi ne cale de a scăna de Comunism, vorbele blestemate nu cad în gol ! Restul lumii trece pe lîngă noi în cadența altui timp.

Anunțăm pe cititorii noștri că se primesc abonamente la cotidianul „Dreptatea" pentru luna iunie, prin Oficiile Poștale și Instituții.

Cazul calomniatorului Emanuel Valeriu

Televiziunea continuă să blocheze protestul P.N.Ţ.-c.d. împotriva gravei calomnii debitate de Emanuel Valeriu pe micul ecran.

Acest delapidator, dat afară pînă acum din două redacţii pentru faptele lui necinstite, a abuzat de poziţia lui actuală din redacţia televiziunii pentru a pretinde că membri ai P.N.Ţ.-c.d. au încercat să-l mituiască.

P.N.Ţ.-c.d. a cerut, încă de la 14 mai, ca televiziunea să prezinte în replică relatarea exactă a faptelor, din care rezultă că directorul general Emanuel Valeriu a minţit în intenţia clară de a denigra partidul nostru.

Fiecare zi de aminare a difuzării acestei dezminţiri aduce noi prejudicii P.N.Ţ.-c.d., în intenţia clară de a se asigura un avantaj electoral F.S.N.-ului.

Televiziunea se face astfel vinovată, în modul cel mai evident, de manipularea opiniei publice în ajunul lui 20 mai. Televiziunea participă astfel în mod activ la frauda electorală organizată de F.S.N.

Cerem domnului Răzvan Theodorescu, preşedintele televiziunii, să dispună fără întîrziere difuzarea — la o oră de maximă audienţă — a punerii la punct prezentate de P.N.Ţ.-c.d.

D-l Silviu Brucan ne învaţă cum să înţelegem rezultatul alegerilor din R. D. Germană

La 18 martie în R.D. Germană au avut loc alegeri pentru formarea parlamentului (unicameral). Din cele 400 de locuri ale Camerei Poporului 192 au fost cîştigate de Uniunea Creştin Democrată (163), Uniunea Socială Germană (25) şi Reînnoirea Democratică (4) — formaţiuni grupate în „Alianţa pentru Germania". Federaţia Democratică a Liberalilor, care a cîştigat 21 de locuri, şi-a dat acordul, imediat după alegeri, să colaboreze cu Alianţa. Partidul Social Democrat a obţinut 88 de mandate. Cît despre moştenitorul partidului comunist, Partidul Socialismului Democratic, acesta a obţinut 66 de locuri, ceea ce reprezintă 16,33 la sută.

Orice observator nu poate să nu constate că semnificaţia majoră a primului scrutin liber din R.D.G. este detaşarea clară de preceptele comuniste, fie ele în versiunea modernizată la care se ajunsese în această ţară considerată „vitrina socialismului". Aşa este interpretat scrutinul în comentariul „Opţiune transantă", apărut în ziarul Adevărul din 22 martie a.c. sub semnătura lui Vasile Oros, redactor care îşi desfăşoară de mulţi ani activitatea în secţia externă a acestei publicaţii. Detaşîndu-se de „unii amatori de expresii tari" conform cărora, dacă în trecut est-germanii au votat „cu picioarele", trecînd masiv în Vest, acum ei au votat „cu stomacul" (aluzie mălţioasă la speranţa lor în creşterea standului de viaţă ca urmare a uniunii economice şi monetare cu R.F.G.), autorul preferă pe bună dreptate un alt punct de vedere şi anume acela care apreciază că alegătorii au votat pentru înfăptuirea dezideratului naţional al unificării şi pentru un cadru economico-social pe care-l socotesc cel mai apt să le garanteze prosperitatea.

Iată, însă, că Adevărul din ziua următoare ne oferă un alt comentariu — „Gross Deutschland la prima acţiune", semnat de această dată de o persoană din afara redacţiei şi ale cărei observaţii şi concluzii sînt cu totul diferite. Persoana nu este alta decît dl. Silviu Brucan, fost şef al comisiei pentru politică externă a Consiliului Frontului Salvării Naţionale. Acesta subscrie întru totul la afirmaţia că redegiştii „au votat cu stomacul !". În viziunea sa originală alegerile echivalează cu un „take-over", operaţiune de bursă prin care o corporaţie mai puternică acaparează una mai slabă, împotriva voinţei executivilor acesteia din urmă. Zadarnic au strigat comuniştii că R.D.G. nu este de vînzare, se lamentează ideologul Frontului. Concetăţenii lor au votat pentru „capital", asigurînd victoria lui Deutsche Mark". Aşadar, ei nu au înţeles virtuţile unei democraţii originale, care „să salveze ce se mai poate salva : anumite valori, în special în domeniul educaţiei şi al salarului social, ...pentru a nu mai vorbi de teama de şomaj şi de mari discrepanţe sociale de care cetăţenii est-germani fuseseră scuţiţi în perioada post-belică". (citat din S.B.).

Dl. Brucan omite, însă, să spună un singur lucru, un adevăr simplu dar esenţial şi care trebuie spus tare şi răspicat, pentru a-l ştii toţi românii şi anume : populaţia din R.D. Germană a respins cu fermitate comunismul, chiar dacă liderii săi au schimbat denumirea partidului, chiar dacă au preluat unele poziţii social-democrate, chiar dacă au făcut caz de dezbărarea lor de comunism şi de asemănarea lor cu social-democraţii. Şi nici nu puteau est-germanii să voteze altfel din moment ce, dincolo de propaganda mincinoasă comunistă şi neocomunistă, dezvoltarea postbelică a celor două Germanii oferă cea mai sugestivă comparaţie între posibilităţile pe care le oferă omului sistemul democraţiei socialiste şi cel al democraţiei occidentale.

ST. ŞTAICU

P.S. Într-un număr viitor al ziarului ne vom referi la felul în care ne învaţă dl. Silviu Brucan să înţelegem rezultatul alegerilor din Ungaria.

PETRE ROMAN, spion sau agitator comunist?

Activitatea trecută a tov. Petre Roman pare învăluită în tenebre, spre deosebire de activitatea ilustrului său tată Valter Roman (stalinist notoriu, trădător recunoscut al neamului românesc). Totuşi începe să se facă lumină şi asupra activităţii fiului.

Cu ani în urmă tov. Petre Roman a efectuat o specializare (pentru doctorat) în Franţa, la Toulouse. Trecem desigur peste faptul că pentru a putea pleca din ţară la un doctorat în străinătate nu conta faptul cît de eminent erai sau nu la învăţătură, ci conta dacă erai sau nu din nomenclatură. Ori tov. Petre Roman era ! În plus i-au folosit şi relaţiile pe care le avea cu Zoe Ceauşescu. În Franţa, preocupările tov. Petre Roman au fost multiple căci avea mult de lucru, în special pentru Securitate şi K.G.B. Printre altele fusese trimis să se intereseze de industria aeronautică franceză (firma AEROSPAŢIALE îşi are sediul în Toulouse, firma fiind implicată atît în proiecte civile cît şi militare). Activitatea lui se pare că a obţinut anumite rezultate din moment ce românii, peste puţin timp construiau primul lor avion reactiv de luptă I.A.R. 93 iar ruşii tocmai lansaseră celebrul lor „Konkordski" !

Ca divertisment, în timpul liber, tov. Petre Roman a luat legătura şi cu sindicatele comuniste, în scopul creării agitaţiei necesare pentru declanşarea unor greve.

Ce naşte din pisică şoareci mănîncă !

LIVIU VĂLENAŞ

Alianţa evanghelică din România

anunţă un eveniment deosebit, fără precedent în spaţiul spiritual al neamului nostru, şi anume : CAMPANIA DE EVANGHELIZARE CREŞTINĂ A PASTORULUI AMERICAN, Dr. LUIS PALAU, care va avea loc, după cum urmează :

— în zilele de 22, 23 şi 24 mai, ora 18, pe stadionul Tineretului şi F.C. Bihor din Oradea ;

— în zilele de 25, 26 mai, ora 18 şi 27 mai, ora 10, stadionul „Steaua" din Bucureşti, şi

— în zilele de 28,29 şi 30 mai, ora 18 pe stadionul C.F.R. din Timişoara.

Luis Palau este iniţiator a 240 campanii evanghelistice în 52 de ţări, vorbind în faţa a peste 8 milioane de oameni şi la mult mai mulţi, prin radio şi televiziune.

Vă invităm să participaţi la aceste programe pentru a asculta Vestea Bună a Evangheliei Mîntuirii.

INTRAREA LIBERĂ !

MANIFESTAŢIA DIN PIAŢA UNIVERSITĂŢII

Podul de flori de peste Prut

(Urmare din pag. 1)

văzut vreme de o jumătate de secol. Podul de flori a făcut să se cunoască, pentru prima dată, fiii, nepoţii şi strănepoţii acestora. A fost sfinţit de sute de preoţi, dar şi de lacrimile de bucurie şi nădejde, de dragoste şi prietenie ale tuturor participanţilor.

Podul de flori de la Prut a dovedit că se poate ! Că este posibilă LIBERA TRECERE PESTE PRUT, FĂRĂ PAŞAPOARTE, FĂRĂ VIZE, FĂRA TAXE VAMALE.

Tăcerea, neîncrederea, suspiciunea, aplicarea tiranică a tratatelor s-au încheiat. Nu numai milionul de oameni care s-a aflat pe malurile Prutului, în apa Prutului, deasupra Prutului, dar şi miliioanele de sufletele care au participat cu sfinţenia cugetului lor la marele act au deplina credinţă că urmează ziua aplicării totale a cerinţelor noastre privind LIBERA TRECERE PESTE PRUT.

A fost senin şi linişte pe Prut, la 6 mai 1990. Pretutindeni au dominat înţelegerea şi voia bună, omenia. Nici un incident, nici o aţîţare, nici o chemare anistorică, nici o tulburare care să clintească prietenia dintre România şi Uniunea Sovietică. Frăţietatea şi buna înţelegere au dovedit că acolo unde se întîlnesc chiar peste un milion de oameni, care nădăjduiesc în adevăr şi umanism sînt depline încrederea, prietenia şi pacea.

Este, totuşi, necesar să adăugăm, pentru unele societăţi din România care îşi arogă acum diverse atribuţii spre a trage foloase de natură politică sau materială că, dacă s-ar fi întîmplat ceva îngrijorător la Prut, probabil, că acestea ar fi tăcut.

Semnatarii **Apelului** şi ai acestui **Comunicat** sînt cei care şi-au asumat răspunderea organizării şi desfăşurării Podului de flori de la Prut, au purtat îndelungi şi fructuoase convorbiri, au avut înţelegeri cu lideri politici şi guvernamentali, făcînd posibilă această grandioasă faptă de istorie.

În ce priveşte repetarea Podului de flori de la Prut, cerută insistent de participanţi, considerăm că de vreme ce autorităţile în drept vor căuta ca într-un timp cît mai scurt să intre în vigoare, aşa cum am cerut, în mod repetat, o nouă convenţie privind LIBERA TRECERE PESTE PRUT, ÎN AMBELE SENSURI, FĂRĂ PAŞAPOARTE, FĂRĂ TAXE VAMALE, bineînţeles cu respectarea normelor internaţionale, acest pod va rămîne un simbol. **Serbările frăţiei** — cum au fost denumite de ambele părţi — putînd să se desfăşoare oriunde şi oricînd, fără oprelişte. Iată de ce, credem că NU va fi necesară o repetare a acţiunii noastre pentru simplul motiv că **Podul de flori de la Prut** va reprezenta VEŞNICIA !

SEMNEAZĂ, ÎN NUMELE :

Ligii Culturale pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni
VICTOR CRĂCIUN
Societăţii Culturale Bucureşti-Chişinău
GHEORGHE GAVRILĂ COPIL
Frontului Popular din Moldova
ION HADÎRCĂ
Comitetului de acţiune Chişinău-Bucureşti
IURI ROŞCA
SERGIU BURCĂ
Ligii Culturale pentru Unitatea tuturor Românilor de pretutindeni — Sucursala Chişinău
GRIGORE VIERU

Televiziunea a difuzat, marţi seara, un lung protest al F.S.N. împotriva faptului că, pe micul ecran, se dă prea multă atenţie unui „eveniment izolat şi nereprezentativ pentru ansamblul opiniei populaţiei". Aşa caracterizează F.S.N. manifestaţia non-stop care are loc în Piaţa Universităţii de aproape trei săptămîni, cu un puternic ecou nu numai în alte oraşe ale ţării, ci şi în străinătate.
Încă un fals F.S.N.-ist !

Conflictul de la Radio Uni-Fun

Televiziunea a difuzat, în seara zilei de 16 mai, o relatare a evenimentelor de la Radio Uni-Fun. Versiunea aparţinea „membrilor" postului de radio. Partea cealaltă trebuia şi ea ascultată, după părerea noastră. Întrucît televiziunea nu a făcut-o, inserăm aici principalele fragmente dintr-o sesizare către poliţie, secţia 10, depusă de preşedintele Ligii studenţilor Marian Munteanu :

Vă informăm că în seara zilei de 15—16 mai 1990 în jurul orei 22,45, în urma hotărîrii nr. 198 din data de 11.05.1990, semnată de Consiliul Ligii Studenţilor, datorită nivelului cultural scăzut şi datorită deselor nereguli constatate în activitatea postului, s-a hotărît închiderea postului în vederea reorganizării. Membri ai radioului şi persoane străine de activitatea lui s-au arătat revoltate de această hotărîre a Ligii Studenţilor şi au refuzat predarea gestiunii. Cei doi reprezentanţi ai Ligii Studenţilor, însărcinaţi cu misiunea primirii materialelor au plecat din radio pentru a încerca să consulte pe cît posibil Consiliul de Reprezentanţi în ceea ce priveşte situaţia nou creată. Un sfert de oră mai tîrziu membrii ligii au surprins lucrătorii din „UNI-FUN" prezenţi în post, evacuînd întreaga aparatură de emisie, secretariat, casete, discuri şi încărcîndu-le în 3 maşini care aparţineau unor persoane din radio.

Au fost chemaţi cîţiva martori de pe stradă care au constatat acţiunea întreprinsă de cei din post şi prezenţa materialelor din maşini.

Am fost informaţi că o maşină Dacia 1310 albă cu nr. 1-B-5140 a fost văzută plecînd din faţa Facultăţii de Litere, încărcată fiind cu aparatură.

Timp de aproape 2 ore s-a încercat de către membrii şi reprezentanţii ligii convingerea respectivelor persoane de a înapoia materialele care aparţin, prin donaţie Ligii Studenţilor. Acest lucru s-a obţinut cu greu, doar după ce membrii postului de radio au fost convinşi că poliţia a fost informată şi că acţiunea lor intra sub incidenţa Codului Penal.

După ce materialele au fost returnate pe bază de proces verbal, semnat de ambele părţi şi de martori, s-a constatat absenţa unor aparate indispensabile funcţionării postului de radio : un mixer ; 4 microfoane profesionale ; 2 boxe mari ; o boxă mică ; cabluri de studio.

Membrii postului de radio au fost de acord să dea declaraţii scrise şi filmate.

După aceste declaraţii lucrătorii de radio UNI-FUN au plecat, studioul şi secretariatul rămînînd în grija martorilor prezenţi la întreaga desfăşurare a evenimentelor şi a reprezentanţilor ligii.

La ora 10 doi membri din postul de radio au pătruns prin efracţie în studio, unde au fotografiat şi de unde au încercat să sustragă o parte din materialele inventariate.

Surprinşi fiind au devenit recalcitranţi, dedîndu-se la acte de violenţă.

De asemeni la ora 11 s-a constatat absenţa din podul facultăţii a emiţătorului şi a excitatorului deşi la ora 6 ele se aflau în pod, fiind incuiate.

Sub stindardul libertăţii

(Urmare din pag. 1)

tul meu, la rîndul meu vîndut americanilor pentru un pachet de ţigări ruseşti ? Ehei, cine poate şti ? !

De unde să ştie ei dacă nu visează că văd la Universitate casete care nu sînt admise la Televiziunea Română „Liberă" ? De unde să ştie ei dacă dizidenţii şi-au riscat într-adevăr viaţa sau erau înţeleşi cu Ceauşescu ? De unde să ştie, dacă nu erau la Universitate, cînd Televiziunea a început să transmită documentare sociale, economice, politice despre realităţile Occidentului, despre sindicate, despre nivelul de trai al muncitorilor, despre societatea aceea de care ne este frică ? De unde să ştie că nu erau plecaţi de acasă cînd s-au judecat procesele teroriştilor, cînd s-a anunţat numărul torţionarilor, că ni se pun la dispoziţie arhivele Securităţii ?

De unde să ştie cine şi cu cît i-a plătit pe studenţii de la Arhitectură („cinste lor", strigă piaţa) ca să intre în grevă, pe profesorii lor („cinste lor", strigă piaţa), între care Dan Grigore, ca să semneze adeziunea pentru Proclamaţia de la Timişoara ?

De unde să ştie dacă minerii din Lupeni care le spune din balconul Universităţii că în ianuarie minerii au venit la Bucureşti cu trenuri plătite de „şi la chemarea... nu e doar în imaginaţia lor ?

De unde să ştie ei cine i-a plătit pe toţi „golanii" din ţară şi din lume ca să devină golani ?

De unde să ştie ei dacă la Universitate nu are loc vreun concert rock, aşa cum a anunţat UNIFUN în bătaie de joc ?

De unde să ştie dacă e adevărat ce văd pe stradă sau ce aud la RTV ?

Şi la urma urmelor, de unde să ştie ei ce e ăla, LIBERTATE?

REVOLUŢIA CONTINUĂ!

(Urmare din pag. 1)

ceva după o revoluţie sîngeroasă dusă şi pentru apărarea ei), un ideal atît de greu de atins ? Încă o dată, spunem, am vrea să gresim în aprecierea noastră şi să ne fie tuturor bine. Nici domnul Iliescu nu lipseşte din această campanie de intimidare a manifestanţilor din Piaţa Universităţii din Bucureşti, domnia-sa insultînd, minimalizînd, dispreţuind în aceeaşi manieră activistică pe care o ştim prea bine de la crudul său înaintaş. Acesta e contextul în care dl. Petre Roman vine şi spune (pentru adormirea conştiinţelor ?!) că nu se vor lua măsuri de represiune. Să dea bunul Dumnezeu şi să fie aşa ! Dar cum rămîne cu nerăbdătorii generali-politişti, cu televiziunea fesenistă, cu primăria. Iată că aici nu e consens şi, din acest punct de vedere, manifestanţii au încă o dată dreptate în lupta lor împotriva comunismului, a nomenclaturii, a păstrării vechilor rînduieli şi a vechilor oameni. Luptă ce nu are decît un sens şi o unică finalitate : victoria. Acest fapt trebuie foarte bine înţeles, de fapt trebuia înţeles şi de actualii guvernanţi încă din 22 decembrie 1989. Altfel nu se mai poate. Nu se mai poate. Partidul F.S.N. cel care speră la modul nelinistitor să cîştige alegerile şi să treacă în mod legal la măsurile pe care le-am tot cunoscut pînă şi după 22 decembrie 1989, îşi face socoteli absolut false dacă-şi închipuie că se vor desfăşura alegeri adevărate pe fondul unei uriaşe contestaţii, al tensiunilor sociale şi că guvernul care va veni va avea credibilitate deplină pentru a încerca o calmare a situaţiei, şi apoi, în cel mai scurt timp, rezolvarea ei. Manifestanţii sînt convinşi că **fără aplicarea Proclamaţiei de la Timişoara — adevărata emanaţie a revoluţiei şi documentul-program al continuării ei — România nu va putea scăpa de comunism şi de produsul acestei ideologii ruinătoare, nomenclatura. Revoluţia continuă şi va continua, programul ei nefiind negociabil.** Şi nu este negociabil în primul rînd din cel mai omenesc motiv dintre toate motivele, că pentru această revoluţie au murit oameni, oameni tineri. A curs sînge, au fost secerate vieţi. Luptătorii din decembrie, toţi cei care n-au căzut atunci, se află din nou în aceeaşi piaţă — Piaţa Universităţii din Bucureşti. Aceştor oameni, cei mai buni dintre noi, revoluţia le-a fost furată de un grup de inşi care deocamdată nu se deosebesc cu nimic de cei dinaintea lor. Prin urmare, logic, **revoluţia continuă pentru a-şi îndeplini programul.** Specialiştii regimului Iliescu-Roman se trebui să priceapă acest lucru. Şi ar mai trebui să ştie şi el, aşa cum ştiu şi cei din Piaţa Universităţii din Bucureşti, că această mişcare contestatară fără egal în Europa **este, de fapt, concluzia naţiunii române faţă de un regim ce va rămîne, ca şi precedentul, de tristă amintire în istoria noastră.** A adus numai dezbinare, suferinţă, ură, necazuri, tulburări sociale, a dezorganizat agricultura şi industria, a înşelat şi umilit oameni, măsurile luate fiind niste biete paleative, aflate foarte departe de idealurile revoluţiei.

APEL din partea golanilor din Institutul de Arheologie

Un grup de cercetători din Institutul de Arheologie Bucureşti, participanţi la revolta din 21 decembrie 1989 precum şi la mitingul permanent din Piaţa Universităţii, îşi însuşesc cu mîndrie titlul de „golani" acordat de preşedintele C.P.U.N. Ca semnatari ai Proclamaţiei de la Timişoara, protestăm categoric împotriva campaniei de calomniere dusă cu evidentă rea-credinţă şi intenţie de dezinformare a poporului român de către unele mijloace de informare. În acest sens, ne considerăm îndreptăţiţi să susţinem următoarele :

1. Televiziunea Română, oglindă a actualei stări de confuzie politică, continuă să fie mai mult un mijloc de dezorientare a opinici publice decît de informare corectă asupra manifestaţiilor anticomuniste care au loc de mai multe zile în unele oraşe ale României. Considerăm de asemenea că această instituţie nu s-a implicat în mod consecvent în demascarea caracterului nociv al totalitarismului comunist din România şi din celelalte ţări, foste comuniste.

2. Unele ziare, auto-intitulate independente — „Adevărul", „Democraţia", „Dimineaţa" — precum şi unele ziare de partid ca „Azi", „Faptul", „Dreptatea socială" s.a. — proferează calomnii, utilizînd un vocabular insultător, suburban, atît la adresa manifestanţilor din Piaţa Universităţii cît şi la adresa oricui exprimă opinii divergente faţă de semnatarii articolelor din publicaţiile sus menţionate. Ne întrebăm dacă cei care afirmă că manifestanţii aceştia sînt „plătiţi", „drogaţi", în legătură cu „fascişti", „legionari" sau sînt manipulaţi în interese electorale de alte partide etc., sînt dispuşi să-şi asume întreaga răspundere pentru aceste afirmaţii necontrolate şi pentru efectele destabilizatoare, generatoare de violenţă ale propriilor afirmaţii.

3. Atragem atenţia opiniei publice din întreaga ţară asupra faptului că manifestanţii din Piaţa Universităţii, refuzînd să răspundă oricăror provocări din partea unor persoane sau instituţii mai mult sau mai puţin oculte, continuă protestul lor paşnic împotriva tendinţelor de deturnare a idealurilor revoluţiei din decembrie de către aceia care doresc să menţină la conducerea ţării vechiul aparat birocratic şi opresiv al nomenclaturii comuniste. Acţiunea manifestanţilor, susţinători ai Proclamaţiei de la Timişoara, nu vizează în nici un fel — aşa cum s-a afirmat, de exemplu, în ziarul „Azi" din 3 mai 1990 — întreaga masă a foştilor deţinători de carnete roşii, mulţi dintre aceştia aflîndu-se atît la 21 decembrie cît şi acum printre manifestanţii împotriva comunismului.

4. Cerem C.P.U.N. şi guvernului angajarea neîntîrziată a unui dialog deschis şi sincer cu manifestanţii din Piaţa Universităţii. Considerăm că atitudinea de minimalizare, desconsiderare şi calomniere a acestora conduce la agravarea stării de criză în care ne aflăm şi împiedică procesul de democratizare a ţării.

5. După opinia noastră, asigurarea unor alegeri libere, democratice, nu este posibilă decît în condiţiile unui **dialog public civilizat** între toate forţele politice sau nepolitice interesate, care să permită alegătorilor o informare corectă, absolut necesară pentru formularea unor opţiuni responsabile faţă de destinele ţării.

4 mai 1990

dr. Monica Mărgineanu-Cârstoiu
Niculae Conovici
Alexandru Avram
dr. Radu Harholu
Vlad Vîtilă Zirra
Mihai Simon
Dr. Petre Diaconu
Marian Ciucă
Dr. Silvia Marinescu Bîleu
Cornelia Lungu
Mihaela Zaharia
Liliana Zaharia
Arges Epure
Mihăilescu Marinela
Doruţiu Bolla
Emilia Bolla

„La vremuri noi — comunişti vechi"

Frontul reactivează concepte marxiste compromise care au făcut o tristă carieră : ura de clasă şi ura de neam.

La ultima şedinţă a C.P.U.N. un tovarăş fesenist din îndepărtatul Vaslui spunea nici mai mult nici mai puţin, cu privire la termenul alegerilor : „Nimeni nu are dreptul să negocieze acest termen fără să intre în tabăra duşmanilor poporului". Reactivarea termenului de duşman al poporului este cel puţin periculoasă în contextul politic de astăzi în care, cei care au stat în bătăia gloanţelor în 21 decembrie, şi a căror legitimitate este dată de însăşi idealurile pentru care luptau, cer celor care au beneficiat de revoluţie să renunţe la putere. Duşmanul poporului, s-a văzut 45 de ani, a fost comunismul. Un duşman atroce care a atacat fibra morală a poporului român. Or, aceşti demonstranţi, sînt cei care au luptat împotriva duşmanului numit comunism. În logica fesenistă sînt duşmani ai ţării cei care luptă împotriva duşmanului ţării. Şi, prin deducţie, sînt prieteni ai poporului, cei care apără comunismul !

Cu aceeaşi tenacitate se reactivează ura de clasă. Se cunoaşte bine manevra din 28 februarie a F.S.N.-ului care a mobilizat minerii împotriva demonstranţilor pretinşi intelectuali, zi în care s-a ajuns la memorabila lozincă „Moarte intelectualilor".

NU NE PERMITEM SĂ PIERDEM ACEASTĂ LUPTĂ

Tovarăşul Trandafir dă ultimatumuri demonstranţilor de la Universitate ultînd că ultimatumuri poate da doar cine este legitim. Or, legitimitate au cei ce au făcut revoluţia nu cei ce se bucură de roadele ei. Ce este mai trist e faptul că în lunile care au trecut de la revoluţie Tovarăşul Trandafir nu a învăţat nimic. Metodele sale sînt cele ale comunismului dintotdeauna : mincluna, dezinformarea, manifestaţiile organizate, cultul personalităţii. Manifestanţii din Piaţa Universităţii însă, au învăţat ABC-ul, democraţiei în cursuri intensive, predate spontan. În decembrie au învăţat, uimiţi ei însişi, **ce pot**, fără să ştie **ce vor**. Maturizarea s-a produs rapid : în cinci luni au învăţat **ce vor**, conştienţi în acelaşi timp de **ceea ce pot**. Lecţiile de democraţie n-au fost oferite populaţiei analfabete politic de TV, care a înţeles să se subordoneze puterii, lecţiile de democraţie n-au intrat în casa omului prin mass-media şi atunci, el omul, a ieşit în agoră să le caute.

VOR PURTA PIJAMA CU TRANDAFIRI PE EA ?

Manifestaţia din Piaţa Universităţii continuă cu sau fără permisiunea provizoriilor noştri conducători. Cu — şi mai ales împotriva actelor de violenţă care au început să se dezlănţuie împotriva lor. Limita de timp, artificial impusă de Front, e irelevantă pentru manifestanţi — nu data alegerilor îi interesează ci instaurarea democraţiei în România. Căci prima zonă liberă de comunism din România este şi a unor oameni liberi care ştiu că libertatea nu înseamnă atît a avea stomacul plin cît aceea de a avea un ideal.

DORA MEZDREA

Scrisoare către golani

Doamnelor şi domnilor golani,

Aş vrea să încerc să aduc cîteva lămuriri în legătură cu situaţia viitoare a ţării, pentru voi care sînteţi fruntea ţării şi pentru toată ţara, în general.

Dragi golani, se ştie foarte bine ce rău o duc muncitorii şi ţăranii din ţările capitalismului putred. Aceste ţări sînt pline de : bogătani, droguri, şomeri, dezinformare, medicamente, Coca-Cola, mîncare, de maşini de tip Volvo, Porsche, Ford, BMW, de ţigări Marlboro şi Kent şi de chiloţi de damă şi de bărbaţi. Totuşi, în cei 28 de ani de existenţă ai mei, nu am văzut nici un sărman şomer să vină să lucreze în întreprinderi şi CAP-uri din România. Probabil, că în îngustimea minţii lor, preferă să fie şomeri, acolo în loc să lucreze aici. Dar poate că acum, cînd tovarăşii Iliescu, Roman, Brucan, vor face o democraţie nouă, originală, socialo-fesenistă, cu faţa umană, toţi aceşti muncitori şi ţărani din degradatele ţări capitaliste vor da buzna la noi în ţară. În cazul cînd aceşti oameni nu-şi dau seama, sînt de rea credinţă adică, şi nu vor să înţeleagă superioritatea societăţii fesenisto-brucaniene asupra capitalismului contemporan, propun ca ziarele „Adevărul", „Dimineaţa", „Azi" şi „Libertatea" să aibe şi ediţii în limbile : franceză, germană, engleză, olandeză, danză, finlandeză, spaniolă, italiană, suedeză, norvegiană şi portugheză. Aceasta deoarece aceşti muncitori şi ţărani din ţările capitaliste sînt complet lipsiţi de informaţii. Capitaliştii odioşi, care le-au cumpărat ţările, îi lipsesc intenţionat de aceste ziare minunate. Citind aceste ziare ei vor trece imediat la edificarea societăţii originale feseniste de tip brucanian.

Tot din acest punct de vedere, propun ca aceşti muncitori, intelectuali, ţărani şi şomeri din democraţiile putrede occidentale să-i importe urgent pe aceşti tovarăşi : Iliescu, Roman, Ion Păţan (bineînţeles mai întîi după ce vor înfăptui la noi Republica Fesenistă Română) ca să le aducă şi lor o societate comunisto-mascato-fesenistă şi să-i fericească cu binefacerile lor.

Domnii — tovarăşi Iliescu, Brucan, Roman şi Chiţac (care e militar şi nu face politică) sînt singurii oameni onesti şi cinstiţi care fac politică. Restul este o adunătură de bandiţi şi golani avizi de putere. Dînşii ne-au condus şi sub regimul comunist şi ştiu bine ce sacrificii enorme trebuie să facă pentru ca să conducă o naţiune. Ei sînt şi bine intenţionaţi şi vor ca pe toţi contracandidaţii lor să-i scutească de grijile acestei conduceri. Dumneaor din conducerea F.S.N. de fapt nici nu fac politică, sînt filantropi, dînşii doar servesc patria şi poporul şi nu vor cu nici un chip ca să lase puterea pe mîna altora în care dînşii nu au încredere.

Golanilor, repet : să vă intre bine-n cap, singurii oameni desinteresaţi şi bine intenţionaţi din România, care se sacrifică pentru popor sînt cei din conducerea F.S.N.

Şi dacă totuşi nu vreţi să înţelegeţi, o să vă ajute să înţelegeţi recent înfiinţatul Serviciu Secret de Informaţii, după alegeri.

De altfel, iată, au apărut din nou agenturile străine, agenţii CIA, FBI etc., au împînzit ţara şi aşa cum i-au asuzit economic pe R.F.G.-iştii şi japonezii după al doilea război mondial cu planul Marschall, aşa vor să facă şi cu noi. Iată în ce hal ne adus R.F.G.-ul şi Japonia ! Nu vindem ţara ! Nu avem nevoie de ei !

Aceşti capitalişti odioşi vor da toţi năvală peste noi aici, în ţară şi ne vor cumpăra praful de pe tobă şi toate tacîmurile de găini de care mai dispunem. Nu nu vom permite aşa ceva. Să rămînă acolo, la ei acasă, şi să bea în continuare Coca-Cola — să nu vină dînşii acuma să ne ia nouă zmeurata noastră tradiţională ! Noi nu vindem ţara ! Să-i vedem ce vor a face fără noi !

Domnilor golani, sînteţi acuzaţi că primiţi 400 lei pe noapte ca să veniţi aici, în Piaţa Universităţii. Dumneavoastră golanilor, destabilizaţi ţara. Cei care vor să stabilizeze ţara sînt criminalii şi bătăuşii din Buzău, Galaţi şi mai recent, Ploieşti. Ăştia da oameni de bine !

Golanilor, sînteţi mai proşti chiar decît nebunii de la spitalul 9. Soţia unui candidat la preşedinţia ţării s-a dus la spitalul 9 ca să culeagă adeziuni pentru soţ tocmai la nebunii din secţia „furioşi". Era ultima şansă de a mai cumpăra cîte adeziuni. În rest eşuase peste tot. Dar iată că pînă şi nebunii din balamuc au refuzat, ei dînd dovadă de o mare luciditate, de un înalt patriotism şi responsabilitate, şi-au dat seama cine vrea binele nebunilor din spital, adică F.S.N.-ul. În final au hăituit-o pe doamna Elisabeta Raţiu strigînd, bineînţeles, „noi nu ne vindem balamucul".

Doamnelor şi domnilor, golani şi golance,

În încheiere aş vrea să fac un anunţ de extremă importanţă : la magazinul „Sora" ieri şi azi s-au vîndut chiloţii bărbăteşti. Vă sfătuiesc să daţi o fugă, cu toţi odată, ci ordonat, organizat pe bază de liste, ca să nu destabilizăm.

Insist, nu pierdeţi ocazia, alegeri, vom mai avea tocmai peste doi ani.

Faptul că mai găsim pe piaţă acest articol este o nouă lovitură crîncenă dată capitalismului. Victorie !

ROGAI MIHAI

Sugestii pentru domnul Chiţac din partea studenţilor

Cum s-ar mai putea dispersa manifestaţia din Piaţa Universităţii ?

● S-ar putea întîmpla să se blocheze canalizarea sau să se spargă o conductă în zona colţurilor. Apa s-ar scurge în stradă, unde condiţiile de staţionare ar fi împiedicate, Piaţa transformîndu-se asemenea celui mai nou pămînt al ţării, Delta Dunării. Avantaje : dacă s-ar arunca o fiolă mică cu ouă sau larve de ţînţari, s-ar putea crea un microclimat, faună şi floră specifice Deltei.

● Dacă 20 de indivizi ar străbate, dinspre Universitate spre Teatrul Naţional sau invers mulţimea adunată în Piaţă, împrăştiind din mici cutii discret ascunse purici, s-ar obţine acelaşi efect.

● Problema s-ar mai putea rezolva şi dacă de sus, din Intercontinental, s-ar arunca asupra demonstranţilor praf de scărpinat sau după preferinţă, praf de strănutat. (G.L.)

SCLAVA ISAURA

— Alo, redacţia ziarului „Dreptatea" ?

— Da, domnule.

— Dumneavoastră scrieţi prin ziar că trebuie neapărat privatizare, aşa-i ?

— Aşa este.

— Şi este bine ca alţii să ne cumpere şi să ne exploateze ?

— Nu ne cumpără nimeni. Este vorba despre o colaborare internaţională, o liberalizare a...

— Eu nu cred. Ştiţi de ce ? Pentru că am văzut eu la televizor ce este cu privatizarea în străinătate. Vom ajunge să muncim pe plantaţii la trestie, pentru alţii.

— Vă uitaţi mult la televizor ?

— Nu prea, dar urmăresc toate serialele cu „Sclava Isaura". De ce ?

— ...Aşa...

VICTOR DANC

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă P.O. Box. 12-201, telex 10376 prefir Bucureşti, Calea Griviţei nr 64—66.

Tiparul : Combinatul poligrafic Bucureşti.